

พิ ม ฑั ค์ ำ
สำนักพิมพ์

• ซีรีส์ •

ลูกผู้ชาย

ฝากรักไว้
ที่ปลายรุ่ง

สลิลา

ฝากรักไว้ ที่ปลายรุ้ง

สลิลา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พิ ม (พี) คั า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๙๗

ฝากรักไว้ที่ปลายรุ้ง

ผู้เขียน : สลิลา

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1485-9

ราคา ๒๔๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปองวิทย์ ศุภวงศ์

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : ธีระวุฒิ คณະเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาวร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลภิตสถาวร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธิณภัทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรส่วงโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แนะนำหนังสือหนึ่งเล่มหนึ่งปีที่

www.thaibookrecommnd.com

พินวู

กรุณายกยอขายตากรีนรั๊ด

www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

ฝากรักไว้ที่ปลายรุ้ง เป็นนวนิยายเรื่องหนึ่งในซีรีส์ ‘ลูกผู้ชาย’ ซึ่งมีด้วยกัน ๓ เล่มคือ ฝากรักไว้ที่ปลายรุ้ง โดย สลิล อรุณรุ่งแห่งหัวใจ โดย ชล พรพรขร และสายใยปวารณา โดย บุรีวาด

งานเขียนชุดนี้เกิดขึ้นเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความมานะบากบั่นในการสร้างเนื้อสร้างตัวจนประสบความสำเร็จทั้งในด้านหน้าที่การงานและความรักผ่านตัวละครเอกทั้งสาม ซึ่งมีต้นกำเนิดชีวิตที่อาจเรียกได้ว่าเป็นกลุ่มคนที่ด้อยโอกาสในสังคม แต่พวกเขาล้วนไฝ่ดี มีความหวังที่จะก้าวไปข้างหน้าพยายามสร้างโอกาสเพื่อไขว่คว้าชีวิตที่ดีอย่างซื่อสัตย์สุจริต จนในที่สุดนอกจากประสบความสำเร็จในชีวิตแล้ว ยังได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคมอีกด้วย

พิมพ์คำสำนักพิมพ์ขอฝากนวนิยายน้ำดี ชุด ‘ลูกผู้ชาย’ ให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับความเป็น ‘ลูกผู้ชายที่แท้จริง’ และหวังว่าอย่างน้อย...ข้อคิดดีๆ จากนวนิยายชุดนี้ จะตราตรึงอยู่ในขอกมุ่มหนึ่งของหัวใจ และเป็นกำลังใจให้แก่ผู้อ่านยามท้อแท้และเผชิญกับมรสุมชีวิตได้บ้างไม่มากก็น้อย

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

คำ่านักเขียน

ต้นกำเนิดซีรีส์ ‘ลูกผู้ชาย’ เกิดจากการที่ดิฉันได้อ่านประวัติของนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ รวายเป็นร้อยล้านหลายท่าน แล้วพบว่ากว่าพวกเขาจะก้าวมาถึงจุดนี้ ต้องผ่านอะไรมามากมาย ทั้งชีวิตที่ไม่มีต้นทุน ทั้งการลองผิดลองถูก ทั้งการตัดสินใจที่ผิดพลาดจนแทบจะหมดตัว ก่อนจะพลิกฟื้นชีวิตกลับมาได้และก้าวต่อไปจนประสบความสำเร็จ ขณะที่สังคมทุกวันนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกถึงความฉาบฉวย การปรารถนาชีวิตที่สำเร็จรูป ใจร้อนอยากประสบความสำเร็จแบบรวดเร็ว ซึ่งคงจะดีหากมีอะไรบางอย่างสะกิดเตือนให้รู้ว่า เฮ้ย! ชีวิตไม่ง่ายขนาดนั้น ชีวิตที่สำเร็จรูปมันไม่ยั่งยืน ถ้าคุณไม่เรียนรู้ที่จะทำอะไรต่อ แต่ก็อย่ามากเกินไปความมุ่งมั่น มานะของคนดังนั่นเอง ดิฉันจึงคิดถึงการเขียนนิยายแนวต่อสู้ชีวิตขึ้นมา แต่ก็คิดว่าถ้าออกเพียงเล่มเดียว เสียงอาจเบาไปสักนิด จึงตัดสินใจทำเป็นนิยายชุดดีกว่า เพื่อเสียงและสิ่งที่ยากสื่อจะดังขึ้นอีกสักหน่อย

หลังจากตัดสินใจได้แล้วก็ไปชวนเพื่อนๆ อีกสามคน ซึ่งทั้งสามคนก็น่ารักอย่างที่พูดที่ยอมตกลงเขียนร่วมกัน (ไม่รู้ลูกเกรงใจหรือเปล่า) แต่ระหว่างเขียน เพื่อนคนหนึ่งก็มีเหตุให้ต้องถอนตัวเนื่องจากเขียนไม่ทันจริงๆ นิยายชุดนี้จึงเหลือเพียงสามเรื่องคือ *ฝากรักไว้ที่ปลายรุ้ง* โดย สลิลา *อรุณรุ่งแห่งหัวใจ* โดย ชล พรพรกร *สายใยปรารถนา* โดย บุรีวาด ทั้งสามเรื่องนอกจากเล่าถึงการต่อสู้ชีวิตของตัวพระเอกแล้ว เรื่องความรัก

เราก็ใส่กันเต็มๆเหมือนกัน เพราะเราเชื่อว่าการที่คนคนหนึ่งจะประสบความสำเร็จได้นั้น ต้องมีองค์ประกอบหลายอย่างมาก หนึ่งในนั้นคือความรักจากคนที่อยู่เบื้องหลัง คนที่จะคอยดูแล คอยสนับสนุน คอยให้กำลังใจ คอยเป็นลมใต้ปีกที่จะช่วยให้คนเบื้องหน้าโผบินได้สูงเท่าที่อยากจะบิน

ผาทรักไว้ที่ปลายรุ้ง ว่าด้วยเรื่องของภูผา ชายหนุ่มที่เกิดมาพร้อมคำ ว่าตัวช่วยของบ้าน ช้าชีวิตยังหักเหกลายเป็นนักเลงทั้งที่ความฝันคืออยากเป็นตำรวจ แต่เขาจะพลิกชีวิตตัวเองได้อย่างไรจนสามารถก้าวมาเป็นเจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมเกษตรครบวงจรได้ ใครกันคือกำลังใจที่มีค่ายิ่ง ใครกันคือลมใต้ปีกที่ทำให้เขาทะยานไปข้างหน้าได้อย่างสง่างาม ติดตามได้ในเล่มค่ะ

ขอบคุณคุณพลอยฝนที่ทำให้ดิฉันกับคุณชล พรระชร และคุณบุรีวาดรู้จักกัน ขอขอบคุณคุณชลและคุณบุรีวาดที่อยู่และสู้ด้วยกันมาตลอด เราเหนื่อย เราเจอบททดสอบมากมาย แต่ทุกครั้งของการพุดคุยไม่เคยขาดเสียงหัวเราะและความมุ่งมั่น ขอขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ตลอดจนบรรณาธิการและกองบรรณาธิการทุกคนที่ให้โอกาสนวนิยายชุด ‘ลูกผู้ชาย’ ได้อวดโฉมบนแผง

ติดตามข่าวคราวของสลิล่าได้ที่ แฟนเพจ สลิล่า แชนด์ดี้ ค่ะ
หวังว่าเราจะรู้จักและได้รักกันในวันหนึ่ง

สลิล่า

บทนำ

สี่เขียวของสนามหญ้าหน้าอาคารของโรงเรียนแห่งนั้นถูกแต่งแต้มให้มีสีสันอื่นๆ ด้วยเสื้อผ้าหลากสีทั้งของเด็กและผู้ใหญ่ มีชีวิตชีวาด้วยเสียงหัวเราะและเสียงกรีดกรีดสนุกสนานของเด็กๆ โดยมีเสียงเพลงจังหวะเร็วคุ้นหูช่วยเพิ่มความครึกครื้น

ด้านหนึ่งของสนามหญ้าเป็นเวทีกลางแจ้ง มีป้ายผ้าเขียนเอาไว้ว่า ‘งานวันเด็กแห่งชาติ’ ด้านล่างเป็นสัญลักษณ์ของบริษัทที่ให้การสนับสนุนกิจกรรมในวันนี้เรียงกันสามรูป ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสัญลักษณ์ที่คุ้นตากันเป็นอย่างดี

อากาศกำลังดี เนื่องจากเป็นปลายฤดูหนาว กิจกรรมกลางแจ้งจึงได้รับความนิยมสนใจจากเด็กๆ มากเป็นพิเศษ ทั้งซุ้มของเล่น อย่างสไลเดอร์ตัวหนอนสีม่วง สีส้ม ซึ่งซาสีสันสดใสตัดกับสีของท้องฟ้า รถไฟสีเหลืองสดที่มีหัวจักรเป็นรูปเป็ดยักษ์ ม้าหมุนที่ไม่เคยว่างเว้นจากคนขี่ ฯลฯ อีกซุ้มที่ได้ได้รับความนิยมก็คือซุ้มแจกขนมและเครื่องดื่มฟรีที่เรียงรายอยู่ตามจุดต่างๆ

ผู้ที่เข้ามาร่วมงานมีทั้งเด็กที่เรียนที่นี่ เด็กยากจนและด้อยโอกาสใน

ชุมชน บรรยายากศจึงคึกคักกว่าปีที่ผ่านมาก็จัดเพื่อเด็กๆ ที่เรียนในโรงเรียนเท่านั้น

ครูใหญ่ของโรงเรียนซึ่งเป็นหญิงวัยกลางคนร่างเล็ก ท่าทางใจดี กวาดตามองบรรยายากศของงานด้วยความพึงพอใจ เธอรู้ว่าสามบริษัทที่เป็นโต้โผใหญ่ในการจัดงานนั้นเด็กนั้นสลับเปลี่ยนหมุนเวียนสถานที่กันไปทุกปี เพื่อส่งมอบความสุขไปให้เด็กๆ อย่างทั่วถึง ปีนี้เป็นคิวของโรงเรียนเล็กๆ อย่างโรงเรียนของเธอ ซึ่งพิเศษกว่าครั้งไหนๆ เนื่องจากผู้บริหารของสามบริษัทบอกว่าจะมาร่วมงานด้วยตนเอง นับว่าเป็นการให้เกียรติเธอและเด็กๆ เป็นอย่างยิ่ง

มุมหนึ่งของสนาม ใต้ต้นไม้ใหญ่ถูกจับจองโดยเด็กหญิงประมาณห้าหกคน แม่หนูนั่งล้อมวงกันและพร้อมใจเงยหน้าส่งแวตาสดใสพึงพอใจไปยังที่เดียวกัน นั่นคือใบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงกลาง ชายหนุ่มเจ้าของผิวคล้ำ โครงหน้าบึกบึนท่าทางเอาจริงเอาจัง คิ้วเข้ม ดวงตาสีน้ำตาลจมูกโด่งเป็นสันสวยรับกันดีกับริมฝีปากหยักได้รูป ในมือของเขามีกีตาร์โปร่งที่ตอนนั้นเขากำลังกรีดนิ้วลงบนสายอย่างชำนาญ

“ซ้าง ซ้าง ซ้าง ซ้าง น้องรู้จักซ้างไหมหน่า ซ้างมันมีวงมีงา มีใบหูหน่า ตามันตี...” เขาเริ่มต้นร้องด้วยเสียงทุ้มอ่อนโยนแจ่มเช่นแวตา ใบหน้าเฉยชาขึ้นจึงลดความน่าเกรงขามลงไปตาม “ช่วยกันร้องนะจ๊ะ...เฮ้ ซ้างตัวมันใหญ่ กินใบไม้ในป่ามากมี เวลาที่มันจะหลับ ยืนก็หลับนอนก็หลับดี อายุยืนเจ็ดสิบปี ออกลูกที่ปีละตัว”

เสียงแจ่มๆ ของบรรดาเด็กหญิงช่วยร้องประสานโดยไม่ต้องบอกซ้ำบางคนก็ปรบมือไปด้วย

“เอาอีกคำ พ่อภูษา” เด็กหญิงคนหนึ่งเป็นตัวแทนของเพื่อนๆ เรียกร้อง “ร้องเพลงอีกคำ”

“เอาเพลงอะไรดีคะ” ‘พ่อภู’ ย้อนถามพลางก็ทำท่าคิดไปด้วย

“เพลงยามเมื่อเปิดมันเดินไปค่า ทำท่าด้วยนะคะ” อีกคนเสนอเสียง
แจ้ว

ไฉนอย่างนั้น คนอื่นๆ ก็พยักหน้าหงึกๆ อย่างเห็นด้วย

หนึ่งนาที่ต่อมา พ่อเบ็ตที่ชื่อ ‘พ่อภู’ ก็เดินนำขบวนเปิดสวมน้อยวน
รอบกีตาร์ พลังตะเบ็งเสียงร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน แต่สองนาที่ให้หลัง
ขบวนเบ็ตก็ต้องยุติลงเมื่อมีเสียงร้องให้จำของเด็กชายคนหนึ่งดังแทรก
เสียงอื่นๆ เข้ามา ชายหนุ่มหันไปมองแล้วก็รีบเดินไปหา โดยมีเด็กหญิง
เดินตามเป็นพรวน

“เป็นอะไรครับ ร้องให้ทำไมครับ” เขาย่อตัวลงเพื่อจะได้คุยกับพ่อหนู
ได้สะดวก ถึงกระนั้นหนูน้อยก็ต้องแหงนหน้าคอดั่งบ่ที่เดียว

“ฮือๆ” เด็กชายยังร้องไห้ไม่ยอมหยุดอะไร เขาต้องตะล่อมต่ออีกหน่อย
จึงยอมบอกว่าพี่ๆ ตัวโตเขาเล่นชิงบอลกัน แต่ความที่เขาตัวเล็กจึงถูกล้าง
ห้ามเพราะกลัวอันตราย

“เป็นมาให้หนูเล่นได้ไหม” เขาถามเสียงเครือ “อยากเล่น”

ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ จากเบ็ตต้องกลายเป็นม้ามก็คราวนี้เอง

เมื่อได้รับอนุญาต พ่อหนูก็เดินอ้อมไปด้านหลังและกระโดดขึ้นหลัง
ไต่ขึ้นคออย่างว่องไว

“หนูตัวโตแล้ว หนูเล่นได้แล้ว” แกะทะโกนอย่างดีใจรีบบอกให้เขา
เข้าไปในวงชิงบอลทันที

ครั้งหนึ่ง มีคนโยนลูกบอลมาทางพ่อหนูแล้วคนเป็นลิงก็โผล่ตามมา
เพื่อจะเตะบอลให้ได้ อารามตื่นเต้นตกใจพ่อหนูจึงเขวี้ยงบอลออกอย่าง
รวดเร็ว ผลปรากฏว่าบอลออกไปนอกเส้นทาง ภูผามองตามไปแล้วเบิกตา
กว้างเมื่อเห็นว่าลูกกลมๆ นั้นลอยลี้วไปยังเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งสวมชุด
กระโปรงพู่พอง ซึ่งแน่นอนว่าหากโดนเข้า แม่หนูต้องเจ็บหนักอย่างแน่นอน

แต่ทันใดนั้นเองผู้ชายร่างสูงคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาขวางวิถีของวัตถุทรง
กลมแล้วปัดลงพื้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะใช้ปลายรองเท้าสะกิดมันลอยขึ้น

กลางอากาศ แล้วคว่ำมาหมุนเล่นด้วยปลายนิ้ว

‘พ่อภู’ หรือภูผา ระบายลมหายใจด้วยความโล่งใจ ก่อนจะเพ่งมองชายหนุ่มคนนั้นให้ชัด ครั้นแล้วริมฝีปากสีสดก็แย้มออกนิดๆ เมื่อเห็นว่าเป็นใคร

ภวัต เอี่ยมธำรง เจ้าของเบสท์ฟิต ธุรกิจดูแลรถแบบครบวงจร รายใหญ่ที่สุดในประเทศนั่นเอง

คนในแวดวงธุรกิจน้อยนักที่จะไม่รู้จักนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ผู้กลายเป็นหนึ่งในตำนานของวงการคนนี้ ในฐานะที่เป็นอีกคนหนึ่งที่ก่อร่างสร้างตัวมาจากศูนย์...เช่นเดียวกับเขา

“ขอโทษะ” เด็กชายตัวเล็กบนคอของภูผาเอ่ยขึ้นพลางยกมือไหว้ทันทีที่เดินเข้าไปใกล้ โดยก่อนหน้านี้ภูผาได้บอกแล้วว่าเราเป็นฝ่ายผิด

“ไม่เป็นไรครับ นี่...” ภวัตส่งลูกบอลคืนให้ เจ้าหนูรับมาพลางขอบคุณเสียงยานกาง

จากนั้นภูผาก็นั่งมือไปตรงหน้าภวัต “ยินดีที่ได้พบตัวจริง คุณภวัต” อีกฝ่ายไม่รอช้า ยื่นมือมากระชับกับมือเขาทันที

“ยินดีมากๆ เช่นกันที่ได้พบ คุณภูผา ว่าแต่ทำไมปีนี้ถึงออกมาเองล่ะครับ”

เป็นคำถามที่ทำให้ภูผารู้ว่าอีกฝ่ายติดตามความเคลื่อนไหวของตนอยู่ ภูผายิ้ม “คงเป็นเหตุผลเดียวกับที่คุณภวัตก็ออกมาเช่นกันแหละครับ”

ภวัตไม่ตอบอะไรนอกจากหัวเราะน้อยๆ เป็นการยอมรับข้อสันนิษฐานนั้น ระหว่างนั้นเอง ภูผาก็เลื้อยไปเห็นวาที่ข้างวงลิงชิงบอลยามนี้มีเด็กหญิงตัวพอกๆ กับเจ้าหนูที่อยู่บนคอนั่งมองทุกคนตาละห้อย ความอยากเล่นปรากฏชัดในแววตา และก่อนที่ภูผาจะเอ่ยหรือทำอะไร ภวัตก็ก้าวเร็วๆ ไปหาเด็กหญิงเสียก่อนแล้ว ภูผาไม่ได้ยินว่าทั้งคู่คุยอะไรกัน แต่ครู่ต่อมา ร่างเล็กๆ นั้นก็ปรืออยู่บนคอนักธุรกิจหนุ่มเรียบร้อย

หลังจากนั้นกระบวนการเป็นม้าของสองหนุ่มก็เริ่มต้นขึ้น

เล่นกันได้สักพักใหญ่ เจ้าเด็กที่เป็น ‘ลิง’ ก็โอตว่าเหนื่อย ขอพักก่อน ทั้งสองหนุ่มเหลียวหาน้ำดื่มเพื่อดับกระหาย พลันหันไปเห็นถึงบรรจุเครื่องดื่มตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ถึงนั้นมีสัญลักษณ์ของน้ำเปล่ายี่ห้อหนึ่งปะเด่นชัด ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนหลักของงานในวันนี้แน่นอน ไกลๆ ถังน้ำดื่มมีเด็กหญิงชายนั่งล้อมวงกันอยู่ ตรงกลางเป็นชายหนุ่มร่างสูงในชุดสีฟ้าอ่อนสวมกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม

ปัทม บุญวิจิตร เจ้าของเครื่องดื่มไฟท์ เครื่องดื่มบำรุงกำลังรายใหญ่ที่ยังไม่มียี่ห้อไหนตีแตก และตอนนี้เขาก็กำลังเปิดตลาดน้ำเปล่าขึ้นอีกตลาดหนึ่งด้วย

“เจ้าของเครื่องดื่มคนนั้นก็คงคิดเหมือนเรานะครับ...” ภาวต์เอ่ยขึ้น

เป็นคำพูดที่ทำให้ภูผารู้ว่าไม่ใช่เขาเท่านั้นที่ติดตามความเคลื่อนไหวของปัทมเงียบๆ แต่ภาวต์ก็เช่นกัน และเขาก็เชื่อว่า ทั้งภาวต์และปัทมต่างก็ทำอย่างนั้นกับเขาเช่นกัน ทำเพราะความชื่นชม ศรัทธาในความอดทน มุ่งมั่น ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาของแต่ละฝ่าย แม้ี่จะเป็นครั้งแรกที่ได้พบหน้ากัน แต่เขากลับรู้สึกคุ้นเคย...คุ้นเคยตามประสาเด็กด้อยโอกาสในอดีตเหมือนกัน

ราวกับรู้ว่าตนกำลังตกเป็นหัวข้อสนทนา ชายหนุ่มผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมองแล้วส่งยิ้มมาให้ พลอยทำให้เด็กๆ มองตามสายตาเขา จากนั้นปัทมก็ถูกพ่อหนูแม่หนูเหล่านั้นดึงแขนให้ลุกขึ้น เขาไม่ปฏิเสธ และหยิบขวดน้ำเย็นแจกพวกแก พลังที่ไม่ซึ้งมือไปทางภูผากับภาวต์ ส่วนตัวเขาเองกลับเดินไปหาเด็กชายร่างเล็กสวมแว่นหนาเตอะคนหนึ่งที่ยังนั่งอยู่เงียบๆ

ดื่มหน้าที่เด็กๆ นำมาให้เรียบร้อยแล้ว การขว้างบอลหนึ่งลูกก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

“ขอผมเล่นลิงชิงบอลด้วยคนนะครับคุณภูผา คุณภาวต์”

เสียงนั้นทำให้ภูผากับภาวต์หันไปมอง ก็พบว่าปัทมนั่นเอง เขาจูงมือเด็กน้อยคนนั้นมาด้วย

“ยินดีครับ เอ...ได้ยินแว่วๆ ว่าใครเข้ามาที่หลังต้องเป็นลิง...” ภาวดี
เสริมเปรยหน้าตาย

“พี่ได้ยินแบบนั้นเหมือนกัน หรือว่าใครรับเด็กๆ” ภูผารับมุกต่อ
ทันที

“ใช่ครับ ใช่ๆ” เจ้าเด็กที่เป็นลิงมาลักพักแล้วรีบพยักหน้าอย่างเห็นด้วย
ทันที บัณฑิตหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ ชายหนุ่มก็มากระซิบกับเด็กชายตัว
น้อยที่เขาจับจองอยู่ ซึ่งพ่อหนุ่มน้อยก็พยักหน้าและยอมเป็นลิงในเกมอย่าง
ไม่มีอีตอด

ครู่ต่อมา เสียงของพิธีกรบนเวทีกลางแจ้งก็ดังขึ้น

“สวัสดีท่านผู้มีเกียรติ เด็กๆ และผู้ปกครองทุกท่านคะ ดิฉันขอ
ต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งานวันเด็กแห่งชาติของโรงเรียนเรณะคะ ปีนี้พิเศษ
กว่าทุกปี เพราะเราได้รับเกียรติจากนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงจากสาม
วงการซึ่งเป็นสปอนเซอร์ให้เรามาร่วมงานด้วย ซึ่งขอบอกว่าไม่ใช่เรื่องง่าย
เลยที่นักธุรกิจร้อยล้านทั้งสามท่านจะมีเวลาวางตรงกันแบบนี้ คนแรกได้แก่
คุณภูผา กล้าแกร่ง เจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมเกษตรครบวงจรเอสดีพี
เรียกว่าอาหารเอ๋ย ขนมเอ๋ย ที่พวกเราได้ทานกันในวันนี้ก็มาจากท่านทั้งนั้น
คนที่สอง คุณภาวดี เอี่ยมอ่อง เจ้าของศูนย์บริการรถยนต์ครบวงจรเบสส์
ฟิต และคนสุดท้าย คุณปัทม บุญวิจิตร เจ้าของเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อไฟต์
รวมถึงน้ำเปล่าที่เราแจกให้ทุกท่านได้ดื่มกันตลอดงานด้วยนะคะ ตอนนี้ดิฉัน
ขอเชิญทั้งสามท่านบนเวทีเพื่อกล่าวอะไรกับเด็กๆ ของเราลักหน่อยค่ะ”

สิ้นเสียงประกาศ ทั้งสามหนุ่มก็พยักหน้าให้กัน ก่อนจะโบกมือลา
เด็กๆ จากนั้นก็เดินเรียงหน้ากระดานไปบนสนามหญ้า โดยมีจุดหมายอยู่ที่
เวทีกลางแจ้ง

งานวันเด็กยังมีต่อจนถึงตอนเย็น แต่ภูผาอยู่ร่วมงานแค่ก่อนเที่ยง
เท่านั้น เนื่องจากเขาเองก็มี ‘เด็ก’ อีกคนที่สำคัญเช่นกัน ก่อนก้าวขึ้นรถคัน

หรุของตน ชายหนุ่มหันไปมองบรรยากาศของงานอีกครั้ง เห็นภาพที่เด็กๆ ทั้งหลายสนุกสนาน มีความสุข หัวใจของเขาก็อึดอัด

เขาตัดสินใจไม่ผิดเลยที่ปีนี้มาร่วมงานด้วยตัวเองหลังจากให้ป็นหน้าที่ของพนักงานมาโดยตลอด ได้อยู่กับเด็กๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่ยากจน ทุกข์ยากลำบากเหล่านั้นแล้ว ทำให้อดนึกถึงเรื่องราวแต่หนหลังของตัวเองไม่ได้ ในอดีตเขาก็ไม่ต่างจากเด็กเหล่านี้ โอกาสในชีวิตมีน้อย เพราะครอบครัวยากจน และยิ่งเขาเป็นลูกชังของครอบครัวด้วยแล้ว เส้นทางของชีวิตก็ดูจะมีติดมนมากยิ่งขึ้น

ไม่เพียงเท่านั้น สายลมแห่งโชคชะตายังพัดพาชีวิตเขาให้ก้าวเข้าสู่วงการนักแสดงอีกด้วย!

“คุณณฐาคะ...” เสียงเรียกของหญิงสาวคนหนึ่งดังขึ้นใกล้ๆ

“ว่ามา” เขาก้าวขึ้นรถ เห็นอย่างนั้นหญิงสาวซึ่งแต่งกายเรียบร้อยทะมัดทะเเมงก็รีบพูดทันที

“รายการทีวี Young Idol ติดต่อขอสัมภาษณ์คุณณฐาคะ รายการนี้เป็นรายการที่นำเสนอเกี่ยวกับมุมมอง แนวคิดของนักธุรกิจรุ่นใหม่ค่ะ โดยในเทปนี้จะเป็นเทปเกี่ยวกับนักธุรกิจที่เริ่มต้นจากศูนย์ แถมยังเป็นคนที่เก่งฉลาด และมีความเป็นลูกผู้ชายด้วยค่ะ”

“ดูคิวผมแล้วตอบรับไปเลย” ณฐาตัดสินใจไม่ยาก เขาเองก็อยากให้เรื่องราวของตนถูกถ่ายทอดออกไปเช่นกัน ด้วยหวังว่าประสบการณ์อันเข้มข้นในชีวิตจะเป็นแรงบันดาลใจให้ใครสักคนได้ อันเป็นความตั้งใจของเขา ซึ่งตั้งใจจะมอบสิ่งดีๆ ให้เด็กด้อยโอกาสและสังคมให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ระหว่างที่รถแล่นไปตามท้องถนน จู่ๆ ฝนหลวงฤดูโกปรายปรายลงมา พอให้ชุ่มชื้น อากาศที่เย็นอยู่แล้วยิ่งเย็นขึ้น ณฐาเลื่อนกระจกลงเพื่อรับความสดชื่นนั้นเข้าเต็มปอด เงยหน้ามองท้องฟ้าซึ่งตอนนี้กลับมาสดใสสว่าง พระอาทิตย์โผล่ออกมาเหนือม่านเมฆ เห็นอย่างนั้นชายหนุ่มก็หันขวับไปมอง

ยังด้านตรงข้ามแสงอาทิตย์ทันที แล้วริมฝีปากสีสดก็คลี่ยิ้มกว้างเมื่อเห็น
สายรุ้งบนโค้งฟ้า

สายรุ้ง สัญลักษณ์ของความหวัง
แต่สำหรับเขา สายรุ้งเป็นมากกว่านั้น...

๑

พ.ศ. ๒๕๒๐

วันนั้นเป็นเพียงเช้าวันธรรมดาวันหนึ่งที่ทุกคนในชุมชนริมคลองแห่งนี้ใช้ชีวิตกันตามปกติ จู่ๆ ควันสี่เทาหนาที่บก็ม่วนตัวเป็นก้อนเหนือหลังคาบ้านไม้หลังหนึ่ง ใต้ควันหนาคือแสงสีเพลิงที่ส่ายสะบัดตามแรงลมคล้ายพญางูผู้หิวกระหายเริงระบำ พร้อมจะกลืนกินทุกสรรพสิ่งให้วอดวายไปต่อหน้า

ความโกลาหลอลหม่านบังเกิด ผู้คนวิ่งไปวิ่งมาชวักไขว่ บ้างชนของหนี บ้างร้องเรียกผู้เป็นที่รัก แต่บ้างก็วิ่งไปอย่างไร้สติ เพราะทำอะไรไม่ถูกควบคุมตนไม่ได้

ท่ามกลางความโกลาหลและเสียงเชื้อเพลิงปะทุ มีเสียงเล็กๆ ดังแทรกอยู่

“อู่ว๊! อู่ว๊!”

ขณะที่เจ้าตัวเล็กเพิ่งได้สัมผัสลมหายใจแรกของชีวิต หลายคนกลับไร้สิ้นซึ่งลมหายใจ ขณะที่หนูน้อยได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ร่างของหลายคนกลับ

สิ้นสลาย...

นานราวชั่วกับชั่วกัลป์ สายยางขนาดยาวจากระดับเพ็ล็กก็มาถึง เปลวเพ็ล็กจึงค่อยๆ ลื่นฤทธิ์และมอดลงในที่สุด ทั้งความสูญเสียครั้งใหญ่ไว้เบื้องหลัง หลายคนทรุดลงนั่งร้องไห้เพราะสูญเสียคนที่รักในกองเพ็ล็ก หลายคนครอครวถึงคราวสิ้นเนื้อประดาตัว

ชายหนุ่มร่างลั่นทัด ผิวลำว้างหน้าตาตื่นผ่านผู้คนไปหยุดยืนยังที่แห่งหนึ่งซึ่งยามนี้เหลือเพียงเสาที่กลายเป็นตอตะโก นอกนั้นกลายเป็นถ้ำถ่านคว้นสีเทาขยอ้อยอิ่ง ราวกับต้องการสำรวจความพินาศย่อยยับจนสาแก่ใจ จึงค่อยจางไป

“แม่! เดือน! เวหา!” แม่แข็งขาจะอ่อนแรงแทบยืนไม่อยู่ แต่บุคคลผู้เป็นที่รักทั้งสามก็ทำให้เขาต้องก้าวต่อ พลังตะโกนเรียกไปด้วย ชายหนุ่มวิ่งพล่านไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ แต่ก็ไม่พบ จึงตัดสินใจกลับไปที่บ้านด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง มือเท้าเย็นเฉียบ กระนั้นก็ยังไม่สิ้นหวัง

ครู่ต่อมาเขายืนหอบอยู่ตรงหน้าบ้านที่เหลือเพียงซากปรักหักพัง และตัดสินใจก้าวลงไปในกองถ้ำถ่านอย่างไม่กลัวความร้อนเพื่อหาศพของบุคคลผู้เป็นที่รัก ขอเพียงศพก็พอ!

“เฮ้ย! ไอ้สิทธิ์ ทำอะไร” เพื่อนบ้านซึ่งเป็นผู้สูญเสียเช่นกัน เพิ่งเงยหน้าขึ้นมาเห็นจึงรีบถามด้วยความตกใจ ก่อนวิ่งเข้ามารั้งไว้ “ออกมา อย่าเข้าไป ไฟยังไม่มอดดีหรอกเว้ย เดี่ยวเท้าก็ทะลุหรอก”

“ปล่อย! ฉันจะไปหาแม่ หาเมียกับลูกฉัน!” น้ำตาลูกผู้ชายไหลพรากขณะตื่นรนจากการจับของเพื่อน

“จะบ้าอะไร! ถอยออกมาก่อน”

“ปล่อยฉันนะ! ไอ้แดง ปล่อย!” เขายังออกแรงดิ้นจนเต็มกำลัง

“เออ! จะลงไปก็ตามใจ ข้าแค่จะบอกเฝ้าว่าแม่กับเมียเฝ้าจะตอสนี่ อยู่โรง’ บาล!”

ภายในโรงพยาบาลรัฐบาลซึ่งอยู่ใกล้ชุมชนที่สุดกำลังโกลาหล เพราะมีผู้บาดเจ็บซึ่งถูกไฟคลอกถูกส่งมารักษาที่นี่จำนวนไม่น้อย ชายหนุ่มผิวคล้ำวิ่งไปตามทางเดินมุ่งสู่ห้องพักรักษาตัวหลังคลอดซึ่งเป็นห้องพักรวม เมื่อไปถึงหน้าห้อง ก็มีเสียงทักเขาดังขึ้นเสียก่อน

“สิทธิ์!”

เขามองตามเสียงเรียกก็พบว่า เป็นแม่ของเขานั่นเอง นางอุ้มเด็กชายวัยหนึ่งขวบกว่าซึ่งตอนนี้งำลังหลับอยู่

เวหา...ลูกชายคนโตของเขา

“แม่!” เขาปรัดเข้าไปหานาง “แม่เป็นยังไงบ้าง”

“เกือบหนีไม่รอด” นางตอบเสียงลั่น “ข้ากำลังจะป้อนข้าวเจ้าเวหา ส่วนเมียเอ็งชายของอยู่หน้าร้าน อยู่ๆ มันก็เจ็บท้องจะคลอด พอข้าจะพา มันไปหาหมอ ไฟก็ไหม้...มันไหม้เร็วมากจนข้าทำอะไรไม่ถูก”

ศักดิ์สิทธิ์บีบมือนางเบาๆ อย่างให้กำลังใจ “ช่างมันเถอะแม่ ของนอกกายหาเมื่อไหร่ก็ได้ แค่แม่กับเดือนกับลูกปลอดภัย ฉันก็ดีใจแล้ว”

“แต่ไฟไหม้บ้านเราอดทั้งหลังเลยนะสิทธิ์ เราไม่เหลืออะไรแล้ว ข้าเอาอะไรออกมาไม่ได้สักชิ้น แม่แต่ทองที่เอ็งเก็บไว้ให้ลูก ไหนจะเงินเก็บในกล่องนั้นอีก”

“ฉันมีสองมือ มีสมอง มีแรง กลัวอะไรละ เก็บใหม่ก็ได้...”

“กว่าจะเก็บใหม่ได้ ตั้งไม่รู้กี่ปี” นางรำพันด้วยความเสียดาย

ศักดิ์สิทธิ์ไม่พูดอะไร เขารับลูกชายจากแม่มาอุ้มไว้เอง

“เอ็งเข้าไปดูนังเดือนมันไป ข้าจะกลับไปดูบ้านสักหน่อย เพื่อจะมิอะไรหลงเหลืออยู่บ้าง”

“ไม่เหลืออะไรหรอกแม่ ฉันดูแล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเศร้า

“ข้าจะไปดูอีกที มันต้องมีบ้างสิน่า” นางยังไม่หมดหวัง หมุนตัวเดินจากไป

ศักดิ์สิทธิ์เดินเข้าไปในห้องพักรักษาตัว ครั้นเห็นภรรยาแข็งแรงดีแล้ว จึง

ชวนกันไปหาลูกที่ห้องเด็กอ่อน ตอนนั้นลูกชายคนโตตื่นแล้ว พอเห็นว่าอยู่ในอ้อมกอดพ่อ แม่ก็อยู่ตรงนั้นด้วย พ่อหนูก็ยิ้มออก

ครูต่อมา ทั้งหมดก็มาถึงห้องเด็กอ่อน คักดีลีสก็มองร่างกระจอยย่อยของเด็กแรกเกิดที่มีชื่อคล้องแขนว่า ‘เด็กชายภูผา กล้าแกร่ง’ ด้วยความรู้สึกหลากหลายที่ประดังประเด เขาอยากมีลูกแค่คนเดียวเนื่องจากไม่อยากมีภาระมาก แต่ภรรยาของเขาอยากมีอีกคนเพื่อให้ลูกคนโตมีเพื่อนเล่นและป้องกันการถูกเอาใจจนเกินไป เขากับเธอขัดแย้งกันเรื่องนี้มาตลอด แล้วเธอก็เป็นฝ่ายชนะด้วยการหลอกเขาว่ากินยาคุมกำเนิดตรงเวลา

อย่างไรก็ตาม แม่ไม่อยากมีลูกอีก แต่เมื่อเห็นร่างเล็กกระจอยย่อยที่มีเขาเป็นพ่อ ก็อดปลาบปลื้มไม่ได้

“เห็นน้องใหม่ เวหา...” เขาบอกลูกชายคนโต “น้องจะไปอยู่กับเราที่บ้านนะ”

“พี่ลีส เราจะทำยังไงต่อไป บ้านใหม่หมด ของขายก็ไม่เหลือสักอย่าง เงินชดเชยที่รัฐให้ยังงี้ก็ไม่พอหรอก” เดือนเอ๋ยเสียงเครือ สีหน้าแววตาบ่งบอกความเครียด ของสำหรับขายที่เธอว่าก็คือข้าวของในร้านโชห่วยของพวกเขาตนเอง

“เอาน่า มันต้องมีทางออกน้า” คักดีลีสก็ให้กำลังใจเมียเหมือนที่ให้กำลังใจแม่ “ที่ของเราก็มีอยู่ เอาเข้าธนาคารเอาเงินมาหมุนเสียก็ได้”

แต่สีหน้าอีกฝ่ายไม่ดีขึ้นแม้แต่น้อย เธอยังคงร้องไห้แล้วหันไปมองลูกในท้องเด็ก

“ทำไมถึงได้อาภัพนัก ภูผาเอ๋ย เกิดวันแรกก็ไฟไหม้บ้านซะแล้วลูก”

คำพูดนี้สะกิดความรู้สึกบางอย่างของคักดีลีสก็เข้าพอดี

“เห็นไหม พี่เคยบอกแล้วไงว่าไม่อยากมีลูกอีก เป็นไงละ คราวหลังเวลาพี่บอกระไรก็หัดเชื่อบ้าง”

“ก็ถ้าพี่ไม่มานอนกับฉัน แล้วฉันจะท้องไหมเล่า” เดือนโต้ตอบทันทีด้วยความไม่พอใจ

“เอ๊ะ! เดือนนี้พูดยังไง พี่เป็นหัวเดือนก็ต้องนอนกับเดือนลี นี่ถ้าเดือนคุมเอาไว้มันก็ไม่มีปัญหาหรอก แต่เอาเถอะ ไหนๆ ก็มีเขาแล้ว พี่ก็ต้องเลี้ยงเขาให้ดีที่สุดแหละ เราคงไม่โซคร้ายตลอดไปหรอก”

แต่วันต่อมา เดือนต่อมา และปีต่อๆ มา คักดีลีหิทธิกับเดือนก็ได้เรียนรู้ว่าสำหรับครอบครัวเขาแล้ว ความโซคร้ายอยู่กับพวกเขาตลอดเวลา และสถานการณ์ก็เลวร้ายกว่าที่เคยเลวร้าย เริ่มจากนางสาย แม่ของคักดีลีหิทธิ ไม่ยอมให้ที่ดินเขาเอาไปเข้าธนาคารเพื่อเอาเงินมาหมุนก่อน

‘มันเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่พ่อของเอ็งทิ้งไว้ก่อนตาย ข้าไม่เสี่ยงให้ถูกยึดหรอกเว้ย’

‘มันจะถูกยึดได้ยังไงเล่าแม่ ฉันสัญญาว่าจะส่งดอกให้ครบทุกเดือน’

‘ไม่เอา ยังช้าก็ไม่ให้’ นางกอดโหนดเอาไว้แน่นอย่างหวงเหวนพร้อมกับร้องไห้ไปด้วย

คักดีลีหิทธิจึงต้องกู้เงินเก่าแก่ในชุมชนซึ่งคิดดอกเบี้ยแบบชูดเลือดชูดเนื้อ แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

โซคร้ายต่อมาคือขณะสร้างบ้าน เดือนต้องการให้เป็นแบบเดิมเปี้ยบ จึงเจ้ากี้เจ้าการสารพัด จนเพื่อนบ้านที่อาสาช่วยฟรีๆ เอือมระอา พวก他不ทำงานให้ดีกว่า คักดีลีหิทธิจึงต้องเสียเงินจ้างช่าง ทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายเพิ่มไปอีก

โซคร้ายมากที่สุดคือร้านขายของชำของเขาขายแทบไม่ได้ เพราะมีร้านเจ้าใหม่ที่ใหญ่กว่า มีของให้เลือกมากกว่ามาตั้งอยู่ในละแวกเดียวกัน ต่อมาทั้งคู่ก็คิดขายอาหารเพิ่ม แต่ปรากฏว่าทุนยิ่งจม จึงจำต้องหยุด หลังจากนั้น คักดีลีหิทธิก็หาทางเพิ่มรายได้อีกทางด้วยการขี่มอเตอร์ไซด์เร่ขายของ แต่เหมือนโดนฟ้ากลั่นแกล้ง เพราะได้เงินเพียงเล็กน้อยแทบไม่คุ้มกับค่าน้ำมัน ขณะที่รายจ่ายสำหรับลูกสองคนเพิ่มขึ้นทุกวัน ความเครียดทำให้ทั้งคู่มีปากเสียงกันบ่อยขึ้น หน้าเข้าคักดีลีหิทธิก็เริ่มโยนความผิดให้เมีย

“นี่ถ้าเดือนไม่ท้อง เดือนก็ไม่ต้องเจ็บท้องคลอดในวันนั้น เดือนกับแม็กก็คงเก็บของกันหัน ทองหลายเส้นก็คงไม่หายไปกับไฟ เงินในกระป๋องที่เก็บไว้ก็คงไม่ถูกไหม้จนหมด เราก็ไม่ต้องเป็นหนี้ไอ้เก่าแก่เหลียงหน้าเลือดให้มันพูดเลือดพูดเนื้อแบบนี้”

เดือนไม่ยอมรับความผิดพลาดของตัวเอง และการถูกว่าบ่อยๆ ก็ทำให้เครียด จึงมาลงที่ลูกชายคนเล็ก เพราะเธอเองก็ต้องการที่ระบายเหมือนกัน “เพราะไอ้ตัวชวชนี่คนเดียว ชวชตั้งแต่วันแรกที่เกิดมา ชวชจนถึงวันนี้”

เดือนที่แก่ไปจากเดิมมากเพราะต้องตรากตรำทำงานหนัก ก้นดำร่างเล็กบ่อมไร้เดียงสาที่คลานไปคลานมาตรงหน้าด้วยความโกรธแค้นอันเข้มข้น ปราศจากความเมตตา

วันนี้คักดีลืทธิพาเวหาไปฉีควัดขึ้นตามนัด ส่วนนางสายก็ออกไปขายเรือขายของ เธอจึงต้องเลี้ยงลูกชายคนเล็กตามลำพัง

“เฮ้ย! มึงอยู่นิ่งๆ หนอยได้ไหมวะ ไอ้เด็กบ้า” เดือนเริ่มตะคอกเมื่อเด็กชายเอาแต่คลานไม่หยุด แต่พอหนูน้อยยังฟังคำสั่งไม่ออกและยังสนุกกับสิ่งใหม่ที่เขาเพิ่งทำเป็น จึงตั้งหน้าตั้งตาคลานต่อ ผลก็คือโดนแม่ตีกันอย่างรำคาญใจ พ่อหนูร้องให้จ้า “มึงไม่ต้องร้องเลย เจ็บเลย บอกให้เจ็บ!”

ยิ่งตะคokraงเล็กบ่อมก็ยิ่งร้อง เธอยิ่งรำคาญก็ยิ่งตอย่างไม่ปราณีปราศรัย เป็นที่เวทนาของผู้ที่ผ่านไปผ่านมายิ่งนัก

“พอได้แล้วนังเดือน เอ็งตีมันขนาดนี้จะให้มันตายคามือเลยหรือไรวะ” เพื่อนบ้านคนหนึ่งอดรันทดไม่ไหวรีบรี่เข้าไปห้ามและอุ้มเด็กชายที่กำลังร้องไห้ “ตัวมันก็แค่นี้เอง เดียวมันก็ตายหรอก”

“เออ! ตายเสียได้ก็ดี ตั้งแต่มีมัน ชีวิตฉันก็ชวชๆ โดนห่วยแตกทุกงวด”

นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สองผัวเมียโดยเฉพาะเดือนยกความผิดให้ภูผาตั้งแต่ภูผาเกิดมา เธอกับคักดีลืทธิไม่เคยถูกห่วยอีกเลย

“บ้า เอ็งมันบ้า ผัวเอ็งก็บ้า โยนบาปให้เด็ก เด็กมันจะไปรู้เรื่องอะไรวะ... โอ๊ยๆ หยุดร้องนะภูผา เตี้ยวไปบ้านยายนะ ยายมีขนมมีของเล่น เยอะแยะเลย” นางบอกพลางขยับตัว

“นั่นน้ำพร้อมจะพาลูกฉันไปไหน” คักดีลีธีถามเสียงเข้ม ก่อนจะอุ้มเวหาที่หลับอยู่เข้ามาในร้าน แล้วหันไปสั่ง “เดือน ไปเอาลูกมา”

“ก็นั่งเดือนมันเอาแต่ตีไ้ภูผา ข้าส่งสารเด็กมัน...” พร้อมตอบตามตรง

“ฉันเป็นพ่อของมัน เดือนก็เป็นแม่ของมัน มีสิทธิ์จะทำยังงัยกับมันก็ได้ แต่น้ำเป็นคนอื่น” คักดีลีธีตำหนิ เขามาทันได้ยินคำพูดของอีกฝ่ายที่ว่าเขาโยนบาปให้เด็กจึงโกรธมาก

“เออ! ข้าก็ไม่อยากยุ่งเท่าไหร่ออก แต่ทนเห็นไอ้หนูมันโดนเดียนโดนตีไม่ได้ก็เท่านั้น แต่ต่อไปข้าไม่ยุ่งก็ได้เว้ย กรรมไ้กรรมมัน!” พูดจบพร้อมก็สะบัดหน้าเดินกลับบ้านตัวเองซึ่งอยู่ช้ายมือบ้านหลังนี้

คักดีลีธีส่ายหน้าอย่างหงุดหงิดขณะวางลูกชายคนโตลงบนที่นอนอย่างทะนุถนอม

ขณะนั้นเอง นางสาวกลับเข้าบ้านมาพร้อมด้วยกระจาดเปล่า หันไ้ได้ยินช่วงท้ายของบทสนทนาพอดี ดังนั้นเมื่อเดินมาถึงจึงอุ้มภูผาจากอกเดือนก่อนก้มลงสำรวจร่างกายหลาน นางน้ำตาไหลด้วยความสงสาร นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พ่อหนูโดนแบบนี้

“แกตีภูผาจริงๆ...” นางกล่าวเสียงเครือ

“ใช่ หนูตีมันจริง แล้วทำไมหนูจะตีมันไม่ได้ละ มันเป็นลูกหนูนะ” เดือนเถียงกลับฉอดๆ

“แต่...”

“เอาน่า...แม่ ตินิดๆ หน่อยๆ จะเป็นไรไป” คักดีลีธีขัดอย่างรำคาญใจ “ตอนฉันเป็นเด็ก พ่อกับแม่อีกตีฉันเหมือนกัน ไม่เห็นจะเป็นไรเลยอย่าทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่หน่อยเลยนะ”

นางสายทองหายใจด้วยความอ่อนใจ กอดหลานแนบอกแล้วเดินเข้าห้องนอนของตนไป ขณะที่เดือนหันมาคำนวณเลขหายต่ออย่างไม่สนใจอะไรอีก

เหตุการณ์เป็นไปในทำนองนี้ทุกวัน จากที่ไม่รู้ความ ภูผาเริ่มจำความได้ เริ่มรับรู้ว่าเป็นที่เกลียดชังของพ่อและแม่ พ่อกับแม่ไม่เคยอุ้ม ไม่เคยหยอกล้อ ไม่เคยกอดเขาเหมือนที่กอดเวหา มีหลายครั้งที่พ่อกับแม่กลับจากข้างนอกแล้วเขากับพี่วิ่งไปรับ แต่พ่อก็เลือกอุ้มแต่พี่ ปล่อยให้เขาให้ยืนแก้ออยู่อย่างนั้น ขณะที่แม่ก็ไม่สนใจเขาเลย เวลาเขาทะเลาะกับพี่ เขาจะเป็นฝ่ายถูกตีเสมอโดยไม่ต้องสอบสวนหาคนผิด ส่วนแม่ไม่ต้องพูดถึง บ่นเขาทุกเรื่อง ยิ่งวันหายออก เขาจะโดนเป็นสองเท่า

มีयाคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับเขา กอดและคอยปลอบโยนเวลาโดนพ่อหรือแม่ตี แต่ยากี่ปกป้องเขาไม่ค่อยได้ เนื่องจากเป็นเสียงส่วนน้อยของบ้าน และพ่อกับแม่ก็ไม่ค่อยเกรงใจเท่าใดนักด้วย

๒

สิบสองปีต่อมา ชุมชนริมน้ำเปลี่ยนแปลงไปมาก มีถนนลาดยาง
อย่างดีลาดมาถึงหน้าปากซอย ส่วนถนนภายในชุมชนก็เป็นคอนกรีตแทน
ถนนลูกรัง ความเจริญอื่นๆ จึงทยอยตามกันมา มีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน
ชาวบ้านใช้มอเตอร์ไซด์หรือจักรยานแทนการเดินภายในชุมชน เรือลด
ความสำคัญลงไปมากเพราะมีรถรับจ้างเข้าถึงปากซอยใหญ่ จากบ้านไม่เริ่ม
เปลี่ยนเป็นบ้านปูน

แต่บ้านของศักดิ์สิทธิ์ยังเป็นแบบดั้งเดิมเพราะนางสายขอไว้ คือเป็น
บ้านไม้ชั้นเดียว ประตูไม้เป็นแบบพับ ตอนเช้าเปิดออกเพื่อยกโต๊ะออกมา
วางของขายก่อนจะเก็บเข้าข้างในตอนค่ำ ข้างหลังซึ่งติดกับคลองเปิดโล่ง
มีห้องนอนสามห้อง ห้องใหญ่สุดเป็นของศักดิ์สิทธิ์กับเดือน ห้องเล็กๆ
ติดกันเป็นของลูกชายทั้งสอง ส่วนห้องของนางสายอยู่ตรงข้ามซึ่งติดกับ
ห้องครัว ถัดห้องครัวไปเป็นห้องน้ำ ลานว่างกลางบ้านนอกจากเป็นที่เก็บ
ของแล้ว ยังเป็นที่ตั้งโต๊ะกินข้าวอีกด้วย ที่วีสั่งขีดผนังด้านหนึ่ง ตู้แช่น้ำแบบ
ด้านบนเป็นบานกระจก ด้านล่างเป็นอะลูมิเนียมฝาเลื่อนเข้าออกวางอยู่มุม

ใกล้ประตู่

สภาวะการเงินในครอบครัวของคักดีลีที้ดีขึ้นมากหลังจากกลุ่มๆ ดอนๆ อยู่หลายปี ร้านค้าที่เป็นร้านใหญ่ใกล้ๆ นั้นปิดกิจการลงเนื่องจาก พนักงานขายโง่งเงินเจ้าของร้าน เจ้าของร้านไล่ออก พนักงานขายแค้นจัด จึงพาพวกมากเข้าไปจนหมด เจ้าของร้านซึ่งเป็นอาม่ากัดฟันลงทุนต่อ ไม่จ้างคนงาน ไม่จ้างใคร นางขายเอง แต่เนื่องจากเรื่องซ้ำด้วยวัย ช้ายังหลงๆ สឹมๆ จึงถูกเด็กๆ แถวบ้านขโมยของบ้าง โง่งบ้างไม่รู้วันละก็รอบจนทุนหาย กำไรหด ลูกๆ ที่ไม่เห็นด้วยมาแต่ต้นได้ทีจึงปิดร้านให้เสียเลย จึงเป็นโอกาสทองของครอบครัวคักดีลีที้ และเขาก็ไม่ได้ขายเฉพาะของแห่งเท่านั้น ยังมีพวกของสดด้วย

ตอนนี้คักดีลีที้ใช้หนี้เก่าแก่เหลียงจนเกือบหมด และดาวนัมอเตอร์ไซค์คันใหม่ได้ แต่ไม่ได้ใช้เรขายของให้คนทั่วไปเหมือนเดิมแล้ว เขากลายเป็นพ่อค้าคนกลางไปซื้อของจากตลาดใหญ่เพื่อเอามาส่งให้ตามร้านค้าต่างๆ ทั้งในชุมชนริมคลองและตามรายทาง

แม้สภาวะการเงินจะดีขึ้น แต่ความเกลียดชังที่มีต่อลูกชายคนเล็กไม่ลดน้อยถอยลง ภูผากลายเป็นเด็กเงียบขี้นม เก็บตัว วันไหนที่ย่าไม่อยู่บ้าน วันนั้นโลกทั้งใบของเด็กชายจะหม่นมัว เหมือนตกลงสู่ก้นเหวอย่างไรอย่างนั้น เขาเหมือนเป็นส่วนเกินของบ้าน พ่อจะพูดคุยก้าวร้าวแต่กับเวหา ส่วนแม่ก็หายออกจากบ้านเป็นเวลาหลายชั่วโมงเพื่อดันดันหาเลขเด็ด พอกลับเข้าบ้านมาก็เริ่มตบ่นเขา และกลายเป็นด่าในที่สุด ด่าด้วยคำเดิมๆ ที่เขาจำได้ขึ้นใจ

‘มึงมันไอ้ตัวช่วย ไอ้ภูผา มึงเกิดมาวันแรกบ้านก็ถูกไฟไหม้ คำขายอะไรก็ไม่ขึ้น มีแต่เจ๊งกับเจ๊ง มึงเป็นคนสร้างหนี้ให้พ่อแม่ จำไว้ด้วย!’

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องนั้นยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ ทั้งคู่มีเรื่องทะเลาะกันอยู่บ่อยๆ ซึ่งแน่นอนว่าคนที่ถูกลงโทษก็คือคนน้อง ไม่ว่าใครจะเป็นคนผิดก็ตาม ภูผาจะได้เล่นของเล่นก็ต่อเมื่อเวหาเบื่อแล้วหรือซำรุดเล็กๆ น้อยๆ

แล้ว ส่วนเสื้อผ้าไม่ต้องพูดถึง เขาแทบไม่เคยได้ของใหม่ ล้วนเป็นมรดกตกทอดจากพี่ทั้งสี่

ปีนี้เด็กชายผู้เย็บขริมอายุครบสิบสองปี ร่างผอมแก้งก้าง หน้าตาเริ่มเห็นชัดถึงความคมคาย ทั้งสีผิวและรูปร่างแตกต่างจากเวหาผู้เป็นพี่ชายอย่างเห็นได้ชัด เวหาผิวขาวเหมือนเดือน ค่อนข้างอวบ อาจเพราะไม่ค่อยได้ออกกำลังกายหรือหิบบ้างทำอะไรเพราะพ่อสั่งห้ามไว้ด้วยอยากให้สนใจแต่การเรียน ซึ่งเวหาก็กทำให้พ่อชื่นใจได้จริงๆ เขาเรียนเก่ง สอบได้ที่หนึ่งของห้องทุกปี ขณะที่ผลการเรียนของภูผาอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เนื่องจากเวลาทองหนังสือไม่ค่อยมี เพราะต้องช่วยงานทุกอย่างเท่าที่กำลังของเด็กจะทำได้ นอกจากนี้ยังต้องเอาขนมไปขายที่โรงเรียนเพื่อหารายได้ช่วยพ่อกับแม่ตามที่ย่าแนะนำอีกด้วย

‘เก็บเล็กผสมน้อยไปลูก วันนี้มีหนึ่งบาท พรุ่งนี้ได้อีกบาทก็เป็นสองบาท หลายวันเข้าก็ได้หลายบาท’

‘แต่เงินน้อยจังเลยนะครับย่า ไม่รู้เมื่อไหร่จะได้สิบบาทได้ร้อยบาท’ เด็กชายประท้วง ก็มองมองเหรียญในมืออย่างท้อๆ ขนมหนึ่งถุงได้กำไรเพียงบาทเดียวเท่านั้น

‘อย่านอนตื่นสาย อย่าอย่าทำกิน อย่าหมีเงินน้อย อย่าคอยวสาสนา... ภูผาเคยได้ยินคำนี้ใหม่ลูก’ แทนการอธิบายต่อ ยากลับย้อนถามเขา

‘เคยได้ยินหลวงตาพูดตอนท่านไปเทศน์ที่โรงเรียนครับ แต่ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร’

‘คนนอนตื่นสายนะ จะพลาดโอกาสในการเจอหรือทำเรื่องดีๆ คนอื่นเขาตื่นก่อน เขาก็ได้เจอก่อน คำว่าอย่าอย่าทำกินหมายความว่าไม่ให้เราเลือกงาน แม้ว่ามันนั้นจะต่ำต้อยในสายตาคนอื่น ขอให้เป็นงานสุจริตก็พอ’

‘แล้วอย่าหมีเงินน้อยล่ะครับ’

‘เหมือนที่ย่าบอกภูผาเมื่อไหร่ไง จากเงินหนึ่งบาทกลายเป็นร้อยบาท หมีบาทและล้านบาทได้ ส่วนคำว่าอย่าคอยวสานนั้นก็หมายความว่าอย่า

นักรวาสนาหรือโอกาสให้มันวิ่งมาหาเรา เราต้องเดินเข้าหามัน ทั้งหมดนั้นเป็นคาถาเศรษฐีเลยนะลูก ถ้าอยากรวยก็จำเอาไว้มัน

ภูผาใกล้บั้นประถมศึกษาปีที่หกแล้ว แต่ยังไม่รู้อนาคตว่าจะไปทางไหน เนื่องจากศักดิ์สิทธิ์ไม่ยอมให้เรียนต่อ

“ผลการเรียนมันไม่ดี เรียนไปก็เสียเวลา เสียเงินเปล่าๆ” หนุมใหญ่เอ่ยกับแม่ ขณะที่เดือนนั่งนับเงินจากการขายของวันนี้อยู่ไม่ห่าง ภูผาออกไปเดินขายของ ส่วนเวหาท่องหนังสืออยู่ใกล้ๆ

“มันจะดีได้ยังไงละ คนเป็นพ่อเป็นแม่ไม่เคยสอนการบ้านมันเลยนี่” นางย่อนอย่างเหลืออด

“จะพูดเรื่องนี้อีกทำไมเนี่ยแม่ หา! ก็ฉันบอกแล้วไงว่าไปวิ่งส่งของก็เหนื่อยจะแย่ สอนเจ้าเวหาได้ก็บุญนักหนาแล้ว” เสียงของศักดิ์สิทธิ์ซัดเข้ามาเหมือนกัน

“ยังไงแม่ก็จะให้ภูผามันเรียนต่อ ตอนนี้ฐานะของเราก็ดีขึ้นมากแล้วส่งหลานเรียนอีกสักคนจะเป็นไรไป”

“ฐานะของเราที่ไหน ฐานะของฉันกับพี่สิทธิ์ต่างหากแม่” เดือนรีบรักษาสีตของตันทันที ด้วยกลัวว่ารายได้จะถูกแบ่งออกไปอีก

นางสายพยายามไม่เก็บคำพูดนั้นมาใส่ใจ แล้วหันไปทางลูกชายของตน “ให้มันเรียนเถอะ สิทธิ์”

“แต่ค่าเรียนค่าเทอมเจ้าเวหาเองก็เยอะอยู่แล้วนาแม่ นี่เห็นมันบ่นว่าเพื่อนๆ ในห้องเขาเรียนพิเศษกันทั้งนั้น เราต้องกันเงินส่วนนี้ไว้ด้วย”

“เรียนพิเศษ? ตั้งแต่เมื่อหนึ่งเนี่ยนะ” นางสายทำตาโต

“เขาก็ต้องเรียนเพิ่มเพื่อให้ความรู้มันแน่นไงล่ะ ใจจริงฉันอยากให้มันเรียนเพิ่มตั้งนานแล้ว อย่าลืมว่าเวหามันเรียนโรงเรียนวัดมาก่อน ความรู้ไม่แน่นเท่าเพื่อนๆ” ศักดิ์สิทธิ์มองไปเบื้องหน้าด้วยความหวัง “ฉันอยากให้ลูกคนนี้รับราชการ เป็นเจ้าคนนายคน เป็นที่เชิดหน้าชูตาของพ่อแม่แล้วก็อย่าด้วย”

เดือนเองก็วาดหวังเรื่องนี้เหมือนกัน “ถ้ามันเป็นจริงได้ก็ดีมากเลยนะ พี่ ข้าราชการนะมั่นคง งานก็สบายด้วย”

“พี่ถึงให้มันสอบเข้าโรงเรียนเอกชนดีกว่า ไล่ละ ค่าเทอมแพงหน่อยก็ไม่ใช่ไร...แล้วมันก็ไม่เคยทำให้ผิดหวัง สอบได้คะแนนดีเชียว ถึงยังไม่ใช้ที่หนึ่งของห้อง แต่ก็อยู่ในอันดับต้นๆ” น้ำเสียงภูมิใจชัดแจ้ง

“และข้าก็อยากให้ภูผามันสบายเหมือนกัน ข้าไม่อยากให้มันลำบากเหมือนพวกเรา กว่าจะเก็บออมได้แต่ละบาท เหนื่อยสายตัวแทบขาด ให้มันเรียนซะ เพื่อมันได้เป็นข้าราชการกับเขาบ้าง”

“กลัวแต่มันจะผลาญเงินไปเปล่าๆ นะซี เองก็แม่ ให้มันเรียนก็ได้ แต่เป็นโรงเรียนเดิมก็แล้วกัน” คักดีสิทธิ์ตัดสินใจ

“โอ...ไอสิทธิ์ ไม่สงสารมันบ้าง มันจะคิดยังไง พี่ชายได้ข้ามไปเรียนโรงเรียนดีๆ แต่ตัวเองต้องเรียนโรงเรียนวัด” นางสาวคราว

“จะเป็นไรไปเล่า แม่ก็” คักดีสิทธิ์ถอนหายใจด้วยความรำคาญ “คนเรียนโรงเรียนวัดเยอะเยอะไป บอกตรงๆ นะ ฉันสู้ค่าใช้จ่ายไม่ไหวหรอก...พอแล้ว แม่ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว ถ้ามันไม่เรียนที่นี่ก็ไม่ต้องเรียน!”

เจอคำขาดแบบนี้ นางสาวก็ต้องหุบปากเงียบ นึกสงสารหลานชายคนเล็กจับใจ แต่ครั้งจะค้านออกไปอีก นอกจากจะโดนจิกกัดเหน็บแนมแล้ว ผลเสียอาจไปตกที่ภูผาก็ได้ว่าเป็นตัวช่วยทำให้พ่อแม่และย่าต้องทะเลาะกัน

“เรียนโรงเรียนเดิมก็ดีนะลูก จะได้เจอเพื่อนเก่าๆ ไง”

นางสาวพูดกับหลานชายคนเล็กในเช้าวันต่อมา ซึ่งเป็นวันสอบไล่วันสุดท้ายของระดับประถม เด็กชายที่กำลังสวมรองเท้านักเรียนเก่าๆ ชะงักไปเล็กน้อย

“แต่ผมจะสอบเข้าโรงเรียนเดียวกับพี่เวหนี่ครับ” เขามองไปทางพ่อที่กำลังสวมรองเท้าใหม่เอี่ยมให้เวหาอยู่ทางหนึ่ง ส่วนแม่ยังไม่ออกจากห้อง

“โรงเรียนนี้เขาตัดแต่หัวกะทิเข้าไปเรียน สมองอย่างแสบเข้าไม่ได้หรอก” คนเป็นพ่อตอบอย่างรำคาญ

“แต่ผมอ่านหนังสือเตรียมสอบแล้วนะครับ ผมแน่ใจว่าผมสอบได้แน่นอน” ภูผาเอ่ยอย่างมั่นใจ

“ไม่ได้! ข้าไม่มีเงินมากขนาดจะส่งลูกเรียนเอกชนถึงสองคนหรอกเว้ย แค่นี้ขายเอ็งคนเดียวก็อานแล้ว เอ็งเรียนที่เดิมนะดีแล้ว”

ภูผาน้ำหมองลง ความผิดหวังระคนน้อยใจครอบครองทั้งหัวใจ
 ขณะนั้นเอง เดือนเดินออกมาจากห้องนอน จากท่าทางบอกว่าเพิ่งตื่นนอนได้ไม่นาน “วันนี้หนูติดเรือไปวัดด้วยคนนะแม่ จะไปหาหลวงพ่от่านน้อย”

“ขอเลขาอีกสิ” นางสาวดักคอเสียงเหน้อยหน่าย ขณะเดินไปหยิบกล่องข้าวจากในครัวมาให้ภูผา ส่วนเวหนั้นไม่ห่อข้าวไป เด็กชายอ้างว่าเพื่อนๆ ที่โรงเรียนไม่มีใครห่อไปสักคน เขาอายุเพื่อน ขอเป็นเงินไปซื้อข้าวที่โรงอาหารดีกว่า ซึ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ว่าอะไร

“ก็พี่นะสิแม่ เมื่อได้เลขเด็ดถูกแจ็กพอตขึ้นมา รวยไม่รู้เรื่องเลยนะ” เดือนพูดอย่างมีความหวัง

“เพลาๆ ลงหน่อยก็ตินะเดือน ค่าใช้จ่ายเราเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนแล้วนะ” ศักดิ์สิทธิ์ช่วยแม่ปราชญ์ เขาค่อยๆ ขอบบายนุชชนิดนี้นัก เขาเล่นบ้างพอเป็นกระสายเท่านั้น ไม่ติดงอมแงมเหมือนอีกฝ่าย

“ฉันไม่ได้เล่นเยอะสักหน่อย ร้อยสองร้อยเอง จะอะไรกันนักหนาละ” เดือนค้อนสามีขยับๆ

“ร้อยสองร้อย เดือนละสองครั้งก็เป็นเงินสี่ร้อยบาท ปีหนึ่งก็หมดเกือบครึ่งหมื่น”

“วู๊! เบื่อเว้ย เสียทุกข์หมดแล้วเนี่ย ทำให้อารมณ์เสียตั้งแต่เช้าเลยเฮ้อ...” หญิงสาวว่าพลางเดินกระพืดกระพืดไปลงเรือ

“อ้าว...พูดขนาดนี้ยังจะไปอีกอะไร” นางสาวถามด้วยความระอา

“ไปสิแม่ เตียวคนอื่นได้ฉันไม่ได้ เสียตายแยเลย เอ้อ...แต่เสียอย่างเตียว ต้องนั่งเรือไปกับไอ้ตัวช่วย เลยมองไม่ค่อยเห็นเลขเหมือนคนอื่นเขา”

“จั้นเอ็งจะไปทำไม ไปก็มองไม่เห็นเลขนะ”

“เอ๊ะ! แม่! ก็หนูจะไปนะ หนูขออาศัยเรือไปแค่นี้มีปัญหาหรือไง เงินที่ต่อเรือนี้ก็เงินหนูเหมือนกันนะ” เดือนแหวัดใส่แม่สามีมอย่างไม่เกรงใจ

“เบาๆ หน่อยน่า เดือนก็...ไป แยกย้ายกันเถอะ ไป...เวหา เตียวสาวยลูก” แล้วคักดีสิทรีก็จูงมือลูกชายคนโตเดินไปขึ้นมอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่ริมถนนหน้าบ้าน

ภูผามองตาม ความน้อยใจที่ตื้นขึ้นเต็มเปี่ยม นางสาวน้ำตารืน เดินไปเตะไหล่หลานชายคนเล็กอย่างให้กำลังใจ

“ไปเถอะลูก เตียวเข้าสอบไม่ทัน”

หลังจากลือกันหน้าบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว สองย่าหลานก็เดินตามกันออกไปทางหลังบ้านซึ่งเป็นคลองสายเล็กๆ โรงเรียนของภูผาอยู่อีกฟากฝั่งคลอง ต้องอาศัยเรือในการเดินทาง เนื่องจากสะพานเชื่อมสองฝั่งนั้นอยู่ไกลตลอดทางที่นั่งเรือไป เดือนร้องทักทายและเชิญชวนหาหอยให้ไปขอเลขเด็ดที่วัดด้วยกัน และเมื่อไปถึงท่าเรือของวัดและโรงเรียน แล้วเห็นชาวบ้านมากันแล้วเป็นจำนวนมาก เธอก็เร่งคนพายซึ่งก็คือนางสายกับภูผาให้พายเรือเทียบท่าโดยเร็ว เมื่อเรือจอดก็ก้าวขึ้นอย่างว่องไวแล้วเดินฉับๆ นำไปก่อน

นางสายมองตามลูกสะใ้แล้วส่ายหน้าน้อยๆ ด้วยความเหนื่อยหน่าย

“ดูแม่เราเอาไว้นะภูผา เล่นหอยมาตั้งแต่วัยรุ่น ย่าไม่เห็นว่ามันจะรวยสักที นี่ถ้าเก็บเงินที่เล่นหอยทุกเดือนๆ เอาไว้ ย่าว่าแทบจะส่งเราเรียนจบปริญญาโน่นแหละ...จำไว้นะลูก การพนันไม่เคยทำให้ใครรวย” ได้โอกาสคนเป็นย่าไม่รอช้าที่จะสอนหลาน

“ผมจะจำไว้ครับย่า” เด็กชายรับคำเป็นมันเหมาะ

“ตั้งใจสอบให้ได้คะแนนดีๆ นะลูก แล้วก็ไม่ต้องคิดมากเรื่องโรงเรียนล่ะ เรียนที่ไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ คนเรียนโรงเรียนวัดแล้วได้ดี ได้เป็น

ครูเป็นปลัดกันถมไป ขอให้ตั้งใจเสียอย่าง”

สีหน้าที่เศร้าอยู่แล้วของเด็กชายยิ่งเศร้าลงไปอีก “แต่ผมอยากซ้อมมอเตอร์ไซด์พ่อไปเรียนบ้างนี่ครับย่า”

เป็นอีกครั้งที่นางสายน้ำตาตก...ตั้งแต่เกิดมา หากไม่นับเวลาพาไปหาหมอแล้ว คักดีลีที้ไม่เคยให้ญาติพาไปขี่มอเตอร์ไซด์ ไม่เคยพานั่งซ้อนไปไหนเหมือนเวหา เพราะกลัวว่าตัวชวยอย่างญาติจะทำให้รถชนของซื้อของขายด้วยจะพลอยขายของไม่ได้

“แล้วไม่อยากรับเรื่องที่ยาพายุแล้วหรือจ๊ะ” นางรีบกรีดน้ำตาทิ้งแล้วย้อนถามไม่จริงจิง

“อยากสิครับ แต่ผมก็อยากซ้อมมอเตอร์ไซด์พ่อไปเที่ยวเหมือนพี่เวหาบ้าง”

“ถ้านักญาติต้องตั้งใจเรียนให้เก่งๆ พอจบมอสามจะได้ไปเรียนโรงเรียนเดียวกับพี่เวหาไป ไปเถอะลูก เดี่ยวสาย”

เด็กชายยกมือไหว้ย่า แล้วจึงลุกก้าวขึ้นจากเรือไป นางสายมองตามร่างแก่งก้านั้นด้วยความสงสารสุดหัวใจ

ในที่สุดญาติก็ต้องเรียนต่อชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนเดิมตามที่คักดีลีที้ต้องการ หากไม่นับเรื่องความน้อยใจพ่อและอิจฉาพี่ชายแล้ว เด็กชายก็ชอบโรงเรียนแห่งนี้มาก เพราะได้เจอเพื่อนเก่าที่กอดคอกันมาตั้งแต่ประถม นอกจากย่าแล้ว เพื่อนๆ นี้ละที่ทำให้เขาลืมความทุกข์ใจลงไปได้บ้าง

ด้วยบุคลิกที่เรียบง่าย นิสัยดี ทำอะไรก็ทำจริงจัง ทำให้ญาติได้เป็นหัวหน้าห้อง นางสาวภูมิใจในตัวหลานชายมาก แต่คักดีลีที้กับเดือนนั้น นอกจากไม่ภูมิใจ ไม่ชื่นชมใดๆ ทั้งสิ้นแล้ว ยังมีคำเหน็บคายๆ อีกต่างหาก

“เป็นหัวหน้าห้องนะเว้ย ไม่ใช่ผู้แทน จะดีใจอะไรนักหนา แล้วเป็นหัวหน้าห้องมันดีตรงไหน ต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น เดี่ยวก็เสียเวลาอ่าน

หนังสือกันพอดี จำไว้ละ ถ้าเอ็งสอบได้คะแนนน้อย ข้าจะให้เอ็งออกจากโรงเรียนมาเป็นกุลี!”

คนที่เพิ่งได้เป็นหัวหน้าจึงได้แต่ฝังความน้อยใจลงในหัวใจอีกครั้ง...

วันนี้เมื่อไปถึงโรงเรียนด้วยการเดิน เนื่องจากสะพานข้ามคลองสร้างเสร็จแล้ว เด็กชายก็พบว่ามีบางอย่างแปลกไป เด็กนักเรียนชายหญิงกลุ่มหนึ่งรวมตัวกันเป็นกลุ่ม แล้วเดินตามใครบางคนไปพลางก็คุยกันเจี๊ยะจ๊าวที่เดียว

“ภูผา ภูผา” เด็กชายร่างผอมแกร็นคนหนึ่งซึ่งอยู่ในกลุ่มนั้นหันมาเห็นเขาจึงวิ่งตรงมาหา

“มีอะไร เอ็กซ์” ภูผาย้อนถามธนาคาร เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขา

“มีนักเรียนใหม่เพิ่งย้ายเข้ามา ไปดูกันเร็ว”

ไม่พูดเปล่า เจ้าตัวลากแขนเขาวิ่งไปด้วย ภูผายอมตามไปง่ายๆ เพราะอยากเห็นนักเรียนใหม่เหมือนกัน

นักเรียนใหม่ที่ว่ามีสองคน ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ทั้งคู่เป็นพี่น้องกัน เด็กชายเป็นพี่ เรียนชั้นมัธยมปีที่สองชื่อสมคิด คนน้องเรียนชั้นเดียวกับภูผา ชื่อสมฤทัย หรือตั๋ยตึง สองพี่น้องแตกต่างกันมาก สมคิดตัวใหญ่ที่สุดในโรงเรียนตอนนี้ ผิวคล้ำ ท่าทางกว้าง ส่วนสมฤทัยผิวขาว หน้าตาจิ้มลิ้มน่าเอ็นดู ท่าทางเรียบร้อย

พอถึงเวลาพักกลางวัน เด็กหญิงสมฤทัยก็ไปนั่งกินข้าวกับเพื่อนผู้หญิงในห้อง ซึ่งดูเข้ากันได้ดี ส่วนสมคิดไม่มีใครเห็นว่าไปกินข้าวที่ไหน เห็นอีกทีก็วิ่งตามลูกบอลในสนามกับเพื่อนๆ แล้ว แต่การเล่นของเจ้าตัวก็เหมือนท่าทางนั่นละ เล่นแบบนักเลง ไม่สนใจใคร ถ้าได้ลูกไม่แบ่งบอลให้ใคร ถ้าเพื่อนร่วมทีมคนไหนทำผิดพลาดก็จะกดดันด่าด้วยคำหยาบคาย กับฝ่ายตรงข้ามเขาก็เล่นแรงเกินเหตุ จนหวัดมีเรื่องชกต่อยกันหลายครั้ง

“นายเล่นตามกติกาสิ สมคิด” ภูผาเข้าไปเตือนหลังจากเห็นฝ่ายนั้นตั้งใจเตะข้อพับทีมของเขา จนเพื่อนล้มลงร้องโอดโอย

สมคิดหันขวับมามองด้วยสีหน้ายืดยาวจนประสาท จากนั้นก็กวาดตามองเข้านั่งลงครึ่งหนึ่งเชิงตุ๊ก

“กูเล่นผิดกติกาตรงไหน กูจะเตะลูก แต่บังเอิญไปโดนข้อพับไอนั่นเอง กูไม่ได้ตั้งใจเว้ย”

“แต่เราเห็นว่านายตั้งใจเตะ นักกีฬาเนะ เขาไม่ทำร้ายเพื่อนหรอกนะ” ภูผาเตือนเสียงขรึม

“แต่พ่อกูบอกว่าในสนามไม่มีคำว่าเพื่อนเว้ย มีแต่ศัตรู” เด็กชายผู้มาใหม่ตอบกว้างๆ ไหลทั้งสองข้างยกขึ้นอย่างจงหอง

“แต่ศัตรูที่นายว่าเขาไม่ได้ทำร้ายนายสักหน่อย ทำไมพ่อนายสอนแบบนี้ล่ะ”

“พ่อกูจะสอนแบบไหนก็เรื่องของพ่อกู!” สมคิดตะคอกพลางกรากเข้ามากระซอกคอเสื้อภูผายกขึ้น ท่ามกลางความตกใจของเพื่อนๆ ตอนนั้นทั้งคนในสนามและนอกสนามกำลังล้อมวงกันเข้ามา

ภูผายังใจเย็น เขาพยายามแกะมือฝายนั่นออก แต่ก็ไม่สำเร็จ เนื่องจากอีกฝ่ายตัวโตกว่า ทันใดนั่นเอง มืออีกข้างหนึ่งของสมคิดก็ต่อยโครมเข้าที่ใบหน้าของภูผา ท่ามกลางเสียงร้องของเพื่อนๆ และเสียงวิ๊ดว้ายของนักเรียนหญิง

“มึงต่อยภูผาทำไม!” ธนากรร้องถามด้วยความโกรธ

“ก็มันดาพ่อกู!”

ภูผาเจ็บราวไปทั้งหน้า พยายามสะกดอารมณ์เอาไว้แล้วหันไปบอกเพื่อนๆ “แยกย้ายกันเถอะพวกเรา”

ซึ่งเพื่อนๆ ก็ทำตามคำสั่งของเขาอย่างง่ายดาย จุดความไม่พอใจให้นักเรียนใหม่

“เฮ้ย! หยุดเล่นทำไมวะ พวกมึงแพ้แล้วคิดจะหยุดหรือ” เขาตะโกนเรียกทุกคนพลางตรงเข้าไปดึงมือเพื่อนคนหนึ่งเอาไว้

“พวกเราไม่อยากเล่นกับคนอย่างนายหรอก” ธนากรที่เดินอยู่ข้างๆ

ภูผาหันมาตะโกนกลับ

“ไอ้พวกกระจอก” สมคิดตามมายั่วยุ เขาจงใจเลือกภูผาเพราะเห็นว่าสั่งเพื่อนได้

ภูผากระตุกมือธนากรไว้ไม่ให้ตอบโต้ ซึ่งสมคิดเห็นจึงยิ่งหมั่นไส้ ยิ่งเห็นอีกฝ่ายทำเป็นไม่สนใจเขาด้วยแล้ว ความหมั่นไส้ก็ยิ่งทบทวี จึงตรงเข้าไปผลักหลังจนร่างแก้งก้างนั้นคะมำไปข้างหน้า

ความอดทนของภูผาหมดลงตอนนั้นเอง เด็กชายหันกลับไปตอบโต้ทั้งที่ตัวเองเตี้ยและผอมกว่า จากนั้นก็เกิดการฟัดกันหน้าเนียนอย่างที่ไม่มีการยอมใคร ธนากรพยายามห้ามและเข้าไปจะแยกทั้งคู่จากกัน แต่ไม่เป็นผล เขาถูกผลักกระเด็นออกมา ส่วนเด็กชายคนอื่นๆ ร้องเชียร์ด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งเสียงนกหวีดจากครูดังขึ้น

๓

คักดีลืทืทืหวดไม่เรียวกระทบกันของฎฬาลีงดังขว็บ ใบหน้าแดง ด้วยความโกรธ ส่วนฎฬากอดอกแน่น พยายามข่มความเจ็บ ไม่มีน้ำตา ลักหยดจากใบหน้าเล็กๆ ที่มีรอยฟกช้ำดำเขียวนั้น

“เป็นเด็กเป็นเล็กรเป็นนักเลง!” คักดีลืทืทืคำรามด้วยความโกรธ เกรี้ยวสลับกับหวดไม่ต่อเนื่อง “ส่งไปเรียนเตไปมีเรื่องต่อยตี เลี้ยงเสีย ข้าสุก!”

“ลืทืทื พอเถอะ ลูกมันเจ็บแยแล้ว” นางสายน้ำตาอาบแก้ม ร้องห้าม เสียงหลง ทำท่าจะผวาเข้าไปยื้อแขนลูกชายไว้ แต่เดือนกับเวหารีบจับตัว เอาไว้ตามคำสั่งของหัวหน้าครอบครัว

“เจ็บลืดี จะได้หลาบจำ! ไม่ริทำตัวนอกคอกให้พ่อแม่อับอายอีก” พุด จบก็หวดอีกขว็บ “ไอ้ตัวชวย! ไอ้ลูกเฮงชวย เรียนก็โง่แล้วยังเป็นนักเลง แบบนี้โตไปเอ็งจะไปทำมาหากินอะไรวะ หรือเอ็งอยากเป็นแค่นักเลงคุมบ่อน คุมช่อง หา! ข้าจะได้ไปลาออกจากโรงเรียนให้”

“บอกพ่อลืลูกว่าจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว เอ็งจะเรียนต่อ” ย่ารีบร้อง

บอกเมื่อเห็นหลานชายเอาแต่กัดปากข่มเสียงร้องอยู่อย่างนั้น ไม่พูดอะไร ออกมาเสียที่ แต่ผลก็ยิ่งเหมือนเดิม ภูผายังคงปิดปากแน่น

“อวดดี จ่องหง” คักดีลีหลีฟาดอีกขวบแล้วโยนไม่เรียวทิ้ง “พรงนี้ ข้าจะไปลาออกให้เอ็ง ออกมาอยู่บ้านช่วยข้ากับแม่เอ็งทำงานก็แล้วกัน เรียนไปก็เสียเวลาเปล่า”

นางสายสะบัดตัวจากเดือนกับเวหา วิ่งไปทอดร่างแก้ง้างของหลานชายเอาไว้ ใจจะขาดรอนๆ อยู่ตรงนั้น ขณะที่เดือนมองลูกชายคนเล็กด้วยความสงสาร แต่ไหนแต่ไรมา เธอตำราว่าหาเรื่อง แต่ไม่เคยลงมือลงมือสักครั้ง

“แม่โอ้อยู่แบบนี้ไง มันถึงได้เป็นนักเลงโต...ดูไวนะเวหา อยาริทำตัวนักเลงเหลือขอให้พ่อแม่ต้องอับอายขายขี้หน้าคนอื่นแบบนี้ รับปากพ่อสิ” คักดีลีหลีหันไปบอกลูกชายสุดที่รัก

“ครับพ่อ ครับแม่” เวหารับคำมั่นเหมาะ มองน้องชายด้วยสีหน้ารำคาญ ทุกวันหลังกลับจากโรงเรียน พ่อมักให้เขาดูการ์ตูนเรื่องโปรดก่อนทำอย่างอื่นเสมอ แต่วันนี้พอเกิดเรื่องนี้ขึ้น เขาจึงอดดูไปโดยปริยาย

“อย่าให้ภูผาออกจากโรงเรียนเลยนะสิหลี” นางสายอ้อนวอนเสียงเจือละอื้น “ภูผาไม่ได้ผิดคนเดียวนะ ฝ่ายนั้นก็ผิดที่หาเรื่องคนของเราก่อน”

“ไปกร่างใส่เขานะสิ เขาถึงหาเรื่องให้แบบนี้แหละ” คักดีลีหลีแย้ง “เออ คราวนี้ข้าไม่ให้เอ็งออกก็ได้ แต่ถ้ามีคราวหน้าอีกละก็ เตรียมตัวช่วยชายของได้เลย”

ยื่นคำขาดแล้วพาเวหาไปดูโทรทัศน์ ส่วนเดือนออกจากบ้านเพื่อไปหาเลขเด็ดตามเคย

นางสายพาหลานเข้าห้องนอนเพื่อทanyaให้ ภูผานอนคว่ำ เอียงหน้าซบพ่อนแขน ดวงตาปราศจากน้ำตา ทว่าความน้อยใจและความเจ็บช้ำผายชัด นานๆ จะสูดปากเพราะความแสบจากฤทธิ์ยาจากมือย่าสักครั้ง

“ต่อไปต้องอดทนให้มากกว่านี้นะภูผา อย่ามีเรื่องอีก ไม่ใช่แค่พ่อจะให้ออกจากโรงเรียนนะ แต่อย่าไม่ยอมให้หลานต้องเจ็บตัว”

เด็กชายยังคงเงิบและครุ่นคิด ครู่ต่อมาจึงเอ่ยถามเสียงแหง “ผมไม่ใช่ลูกพ่อหรือครับย่า”

“ภูผา อย่าถามย่าแบบนี้อีกนะ” นางสาวปรางด้วยความตกใจ “พ่อเป็นพ่อของเอ็ง”

“แล้วทำไมพ่อไม่รักผมล่ะครับ”

“พ่อรักเอ็ง ภูผา ถ้าไม่รัก พ่อเขาคงให้แม่เอาเอ็งออกตั้งแต่วัยทารกแล้วละ ถ้าไม่รัก พ่อเขาคงไม่ให้เอ็งเรียนหนังสือและเมื่อก็ก็คงให้เอ็งออกจากโรงเรียนแล้ว เขาก็แค่โกรธที่เอ็งไปมีเรื่องชกต่อยแค่นั้น”

ภูผาเงิบ นางสาวไม่รู้ว่อกฝ่ายเชื่อคำพูดนางหรือไม่ แต่จากวันนั้น ภูผาก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้อีกเลย

จากวันที่มีเรื่องกัน สมคิดก็ตั้งตัวเป็นอริต่อภูผาอย่างชัดเจน ยิ่งพอรู้ว่าบ้านอยู่คนละฝั่งคลองด้วยแล้ว ก็ตั้งป้อมหนาขึ้นไปอีก ภายหลังเขาเริ่มมีลูกน้องเดินตามก็เลยยิ่งวางโต หาเรื่องเด็กคนอื่นไปทั่ว แต่คนที่เขายกให้เป็นคู่อริตัวฉกาจก็คือภูผา เรียกได้ว่าเจอกันตรงไหนก็พร้อมจะมีเรื่องได้ตลอดเวลา แต่ภูผาถือคำยาที่ว่าให้อดทน แม้จะโดนอีกฝ่ายยั่วยุ่ว่าจะจอกบ้าง แหยบ้าง ก็ทำหูทวนลมเสีย เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้เป็นปีๆ จนเพื่อนหลายคนเริ่มเซ็งที่ภูผาไม่ตอบโต้เสียบ้าง

“เราไม่อยากให้แม่เสียใจ พวกนายก็เหมือนกัน ถ้ามีเรื่องต่อยตีกัน พ่อแม่พวกนายก็ต้องเสียใจ”

“แล้วจะปล่อยให้มันทำเราอยู่แบบนี้หรือวะ” เพื่อนคนหนึ่งว่าอย่างหงุดหงิด “หรือจริงๆ นายก็แหยเหมือนที่มันว่า อุตส่าห์เข้ากลุ่มด้วยตั้งนานเซ็งวะ” พูดจบเพื่อนคนนั้นก็ส่ายหน้าแล้วเดินหนีไป

ตอนนี้พวกเขามาจับกลุ่มเล่นกันที่เชิงสะพานเชื่อมคลอง เพราะถนนบริเวณนี้ค่อนข้างกว้าง เล่นฟุตบอลก็ได้ พวกเด็กผู้หญิงเล่นกระโดดยาง เล่นขายของอยู่ใกล้ๆ ทำให้ชุมชนคึกคักมีชีวิตชีวาขึ้นมาก

เมื่อเพื่อนคนนั้นเดินไป ภูผาก็ชวนเพื่อนที่เหลือเตะบอลต่อ แต่ปรากฏว่าเพื่อนอีกสองคนกลับเดินตามเพื่อนคนนั้นไป เป็นการบ่งบอกว่าไม่อยากจะอยู่กลุ่มเดียวกับเขาแล้ว

“เล่นกันต่อเถอะพวกเรา” ภูผาเรียกเพื่อนที่เหลือ

หลังจากเล่นกันจนถึงบ่าย ทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ภูผากับชนากรอยู่ทางเดียวกัน แต่จากสะพานจะถึงบ้านของชนากรก่อน ภูผาจึงเดินต่อไปคนเดียว

ระหว่างทาง เสียงเพลงฮิตที่ชื่อ “บูมเมอแรง” ของนักร้องชื่อดังอย่างธงไชย แมคอินไตย์ ดังออกมาจากหลายบ้าน ภูผาจำเนื้อเพลงนี้ได้เพราะเป็นหนึ่งในเพลงโปรดของแม่ จะว่าไปแม่ก็ชอบทุกเพลงของนักร้องคนนี้ อยู่แล้ว เปิดเทปฟังจนจะยี้ไปทั้งม้วน เขาชอบเพลงของวงดนตรีร็อกอย่างไมโครมากกว่า ทุกจังหวะดนตรีที่แน่นหนัก เหมือนเข้าถึงจิตใจเขาได้เป็นอย่างดี

ภูผาจะรักเมื่อหันไปเห็นสมคิดวิ่งหน้าตั้ง ตาเหลือกออกมาจากตรอกเล็กๆ ตรงมายังจุดที่เขายืนอยู่ โดยมีเด็กหนุ่มวัยรุ่นสามคนวิ่งไล่ตาม ในมือมีไม้หน้าสามกันทุกคน

“อย่าหนีนะเว้ย ไอ้เด็กเมื่อวานซืน!” หนึ่งในสามตะโกนสั่ง

ชาวบ้านแถบนั้นหันมามองอย่างสนใจ และเมื่อเห็นว่ามีกำลังติดกัน ต่างก็ตกใจ รีบพาลูกหลานหลบเข้าข้างทางทันที

สมคิดวิ่งผ่านหน้าภูผาที่ยังยืนนิ่งคล้ายตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แต่ครั้นสามคนที่ตามสมคิดวิ่งมาถึง เขาก็ยื่นขาพอมๆ ออกไปขวาง ผลก็คือทั้งสามคนล้มคะมำทับกันจนไม้หลุดจากมือกระเด็นไปคนละทาง

“เฮ้ย! พวกมึงลุกจากตัวกูเสียทีสิเว้ย” คนที่อยู่ล่างสุดร้องบอก อีกสองคนจึงตาลีตาเหลือกลุกขึ้น จากนั้นจึงหันมาทางคนที่ขัดขาพวกตน

“ไอ้น้อง เอ็งหาเรื่องพวกข้าเหวอะ” คนตัวใหญ่ที่สุด ท่าทางเป็นหัวหน้าหยิบไม้หน้าสามขึ้นมาแล้วชี้มาทางภูผา

“เปล่าครับพี่ ผมไม่ได้ตั้งใจ” ภูผารับปฏิเสธแล้วก็ทำท่าจะผละจากไป เพราะเห็นว่าตอนนี้สมควรหายตัวไปแล้ว

“ข้าไม่เชื่อ เอ็งเป็นพวกเดียวกับไอ้คิดใช้ไหม” พวกนั้นเดินตามมาอย่างเอาเรื่อง

“ผมไม่รู้จ้ะก๊มัน”

“กูไม่เชื่อ เอ๊ย! พวกมึงจับตัวมันเอาไว้” หัวหน้าร้องสั่ง

ภูผาออกวิ่งทันที เขาไม่เคยเห็นหน้าพวกมัน แสดงว่าไม่ใช่คนแถวนี้ ฉะนั้นเขาน่าจะเจนเส้นทางมากกว่า...ภูผาวิ่งไปตามเส้นทางที่ตนคิดเอาไว้ ลักพักใหญ่ต่อมาก็หยุดยืนหอบในตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งห่างจากบ้านตนสองตรอก ไม่มีเสียงฝีเท้าของทั้งสามดังตามมาอีก คิดว่าคงท้อที่จะตามแล้ว

อย่างไรก็ตาม ภูผาไม่ประมาท เขารออยู่ครู่ใหญ่จึงก้าวออกจากที่ซ่อน ยื่นหน้าออกไปสำรวจซ้ายขวา ครั้นแน่ใจว่าพวกนั้นไม่ได้ตามมาจริงๆ จึงรีบเดินเร็วๆ กลับบ้าน

เด็กชายชะงักเมื่อเห็นใครบางคนยืนรออยู่หน้าปากซอยเข้าบ้าน
สมคิดนั่นเอง!

เด็กชายร่างใหญ่เกินอายุเดินส่ายอาดๆ ตรงมาหา ภูผาชำเลืองมองหน้าร้านแว่นหนึ่งอย่างห้วนใจ กลัวพ่อกับแม่จะเห็นตอนที่เขากับสมคิดทะเลาะกัน...โดยเฉพาะพ่อ เพราะอาจเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาได้ แต่โชคดีที่ตอนนี้หน้าร้านกำลังมีลูกค้าเยอะ พ่อกับแม่่วนวายกับการขายจนไม่สนใจสิ่งรอบตัวนัก

ภูผาหันกลับมามองเด็กชายคู่ปรับ ก็พบว่ามืออูมๆ ของฝ่ายนั้นยื่นมาตรงหน้าให้เขาจับ

มิตรภาพก่อเกิดจากวันนั้น และภูผาก็ได้รู้จักโลกใบใหม่ตั้งแต่วันนั้นเช่นกัน...

ไม่เพียงกลายเป็นเพื่อนสนิทเท่านั้น สมคิดยังยกย่องภูผาซึ่งอายุน้อยกว่าและตัวเล็กกว่าตนเป็น ‘ลูกพี่’ ด้วย เพราะเขาถือว่าถ้าภูผาไม่ช่วยขัดขา

คู่อริของเขาในวันนั้น ป่านนี้เขาอาจเจ็บหนักหรือไม่ก็ตายไปแล้วก็ได้

“นายไปกวตืนเขาก่อนละสิ เขาถึงไล่ตีเอาแบบนั้นนะ” ภูผาดักคอ
 สมคิดหัวเราะเหะๆ อย่างยอมรับ “ก็พวกมันโง่จนก่อนนี้ลูกพี่
 ฉันก็เลยเอาคืนมัน”

เรื่องโง่ที่ว่าคือโง่ในบ่อนน้ำเต้าปูปลาที่เจ้าตัวไปเล่นมานั่นเอง

“นายยังไม่ชอบคนโง่เลย คนอื่นเขาก็ไม่ชอบเหมือนกันนั่นแหละ”

“เออ ต่อไปฉันจะพยายามไม่โง่ใครก็แล้วกัน”

“ฉันหมายถึงนายไม่ควรเล่นการพนันอีกต่างหากล่ะ”

“ยาก มันติดอยู่ในสันดานแล้วละ ลืมตาขึ้นมาก็เห็นเพื่อนบ้านเล่น
 แล้ว ตอนอยู่บ้านนอก มีแต่พ่อแม่ฉันที่ไม่เล่น เพื่อนบ้านเล่นกันหมดเลย
 แต่เวลาพ่อกับแม่ไปทำงาน ฉันก็ต้องไปอยู่บ้านข้างๆ นั่นแหละ ก็เลยติด”
 สมคิดตอบตามตรง “แต่จะพยายามเลิกละกัน”

การคบสมคิดเป็นเพื่อนสนิททำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างใน
 ชีวิตของภูผา อย่างแรกคือทำให้ธนากรเลิกสนิทกับเขา เพราะไม่ชอบสมคิด
 ที่มีท่าทางเหมือนนักเลงโต พุดจาหยาบคาย ซึ่งพ่อแม่ของธนากรเคยสั่งห้าม
 ไม่ให้คบตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว และดูเหมือนธนากรจะน้อยใจที่เขาสนิทกับ
 สมคิดมากกว่าด้วย อีกอย่างคือภูผาถูกพ่อตีบ่อยขึ้น เพราะพ่อไม่ต้องการ
 ให้เขาคบกับสมคิด

‘ท่าทางเหมือนก๊วยซังถนนแบบนั้น ออกมาให้ห่างเหียว ฉันกลัววัน
 หนึ่งต้องไปประกันตัวจากคุก’

แต่เขาไม่ทำตาม เพราะสำหรับเขา สมคิดไม่ใช่คนเลวโดยนิสัย แต่
 เพราะฐานะที่ต้องปากกัดตีนถีบจึงเป็นคนสู้ชีวิต ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมา
 จุนเจือครอบครัว เขาจะต้องไม่อ่อนแอ ซี้แพ่ ต้องเก่ง ต้องแกร่งเพื่อความ
 อยู่รอด

ตอนนี้ภูผากลายเป็นคนด้านไม่เรียว ด้านคำดาของพ่อกับแม่ไปเสีย
 แล้ว คนเพียงคนเดียวที่เขายังรับฟังอยู่บ้างก็คือย่า แต่สิ่งที่พ่อทำลวนหลัก

เขาให้ออกจากบ้าน เสียงเรียกของย่าจึงเบาลงทุกที...ทุกที...

นอกจากยิ่กตกปลาตามประสาเด็กผู้ชายแล้ว สมคิดยังพาญาติไปรู้จักโต๊ะสนุกเกอร์ซึ่งตั้งอยู่ฝั่งบ้านของสมคิดและอยู่ท้ายชุมชนอีกด้วย ญาติจิตใจก็พวชนิดนี้มาก ถึงขั้นต้องไปเล่นทุกเสาร์-อาทิตย์ และเมื่อพอรู้ เขาก็โดนเขียนหนักไปตามระเบียบ

“ฉันขอสิ่งเด็ดขาดไม่ให้แกลบไ้กัยนั้น ถ้าแกลบดื้อด้านละก็ ฉันจะให้แกลไปอยู่บ้านมัน!”

“ไปตอนนี้อยู่ก็ดีนะ อยู่ก็รังแต่จะทำให้พ่อแม่อับอาย” เดือนไม่รอช้า รีบเสริมซ้ำทันทีด้วยความหงุดหงิดรำคาญ “นี่แกลมสองมันยังเลวขนาดนี้ โตกว่านั้นไม่ไปฉกชิงวิ่งราวหรือปล้นจี้ฆ่าใครหรือ ออกไปเลย บ้านนี้ไม่ต้องรับไ้ลูกนอกคอกอย่างมึง!”

“อย่าให้ถึงขนาดนั้น สิทธิ หลานมันยังเด็ก แยกแยะอะไรยังไม่เป็น”

“เลิกให้ท้ายมันเสียที่ได้ไหมแม่!” ศักดิ์สิทธิ์หันมาตะคอกจนคนเป็นแม่สะดุ้งเฮือก “เพราะให้ท้ายมันอยู่แบบนี้ไง มันถึงได้ดื้อด้านขึ้นทุกวันแล้วอะไรนะ แม่อ้างว่าหลานรักของแม่ยังเป็นเด็กหรือ นี่ไง เวหาอายุมากกว่าแปดปีเดียว แต่เคยทำอะไรให้พ่อแม่อับอายบ้างไหม ตรงข้าม...ทำแต่เรื่องดีๆให้ชื่นใจ”

“ก็ถ้าเ็งรักภูผามันสักครึ่งของที่รักเวหา มันก็คงไม่เป็นแบบนี้หรือรู้ตัวชะบ้างลิวตัวเองเป็นคนทำให้มันเป็นแบบนี้!” นางสาวย้อยนอนอย่างเหลืออด

“แม่อย่าโยนโทษให้ฉันแบบนี้สิ เลี้ยงดูก็ส่วนหนึ่ง แต่เพราะสันดานมันเองก็ส่วนหนึ่ง...” ศักดิ์สิทธิ์เว้นช่วงแล้วหันไปทางภูผา “เอาเป็นว่าต่อไปเ็งก็ทำตัวให้มันดีกว่านี้ก็แล้วกันไ้ภูผา ถ้าข้าจับได้ว่าเ็งแอบไปเล่นสนุกเกอร์อีกละก็ ข้าจะเขียนเ็งให้ตายคามือเลยคอยดู” พุดจบเขาก็เดินตังตังไปทางหลังบ้าน

ขณะที่ภูผามองตามพ่อด้วยความน้อยใจ เวหาก็เงยหน้ามองย่ำด้วยความน้อยใจเช่นกัน ที่ผ่านมาย่ำแสดงออกว่ารักน้องมากกว่าเขาเสมอ ปกป้องมันเสมอ ทั้งที่เขาดีกว่ามันทุกอย่าง แต่น้อยครั้งนักที่ย่าจะสนใจเขา!

พ่อห้ามเขาเล่นสนุกเกอร์ สมคิดก็หาอะไรใหม่ๆ มาให้เขาเล่นเพื่อลืมนความทุกข์ที่บ้านได้ สิ่งนั้นคือกีตาร์ ซึ่งเป็นของลูกน้องคนหนึ่งของพ่อสมคิด เพลงแรกๆ ที่ภูผาหัดเล่นคือเพลงของวงดนตรีร็อกอย่างวงโมโคร และเพลงที่เขาชอบที่สุด ฟังแล้วบาดอารมณ์ของเขามากที่สุดคือเพลง “อยากจะบอกใครสักคน”

หนใดที่ใจเหงา ทุกคราวที่เราท้อ ขอเพียงแต่มีแค่ใครคนหนึ่ง
ทุกข์จนสุดทนไหว ร้อนรนขึ้นยามใด...อยากจะบอกใครสักคน
ถึงใครต่อใครเขาเห็นเราหมดความหมาย ขอเพียงแต่มีแค่ใครคน
หนึ่ง

ถึงวันที่สับสนทุกข์ทนอยู่ในใจ...อยากจะบอกใครสักคน
สักคนที่จจะรู้ สักคนจะได้ใหม่...สักคน
ถึงคราวที่สดใส ครั้งใดที่สุขสม ขอคนชื่นชม...แค่เพียงคนหนึ่ง
ถึงวันที่มองฟ้าคว้าดาวได้ตั้งใจ...อยากจะบอกใครสักคน
ใจเรามันเป็นเพียงแต่เนื้อแค่ก้นหนึ่ง มันจึงมีเวลาจะอ่อนแอ
เพียงตัวเราลำพังก้าวร้าง ไร้ทางแก้จึงจำใจยอมทนเก็บไว้
แต่อยากจะบอกใครสักคน^๑

^๑ อัลบั้ม ร็อกเล็กๆ

สองปีต่อมา เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นในชีวิตภูผา เรื่องที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาไปทั้งชีวิต!

สมคิดไม่ได้เรียนต่อหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เพราะพ่อกับแม่ไม่มีเงินส่ง เด็กหนุ่มต้องไปช่วยพ่อทำงานก่อสร้างเหมือนที่ผู้ใหญ่ทำให้สองเพื่อนรักต้องห่างกันไป ไม่ได้อยู่ด้วยกันเกือบทั้งวันเหมือนก่อน

ตอนนี้ภูผาขึ้นชั้นมอสี่ในโรงเรียนรัฐบาลแถวๆ นั้น ส่วนเวหาอยู่ชั้นมอห้าโรงเรียนเอกชนโรงเรียนเดิม แน่แน่นอนว่าค่าใช้จ่ายนั้นเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว ภูผาจึงต้องช่วยพ่อกับแม่ทำงานหาเงินอย่างจริงจังมากขึ้น หลังโรงเรียนเลิก เขาจะไปรับจ้างล้างจานที่ร้านก๋วยเตี๋ยว เสาร์อาทิตย์ก็อาสาวิ่งซื้อของให้พวกไบน่อนในชุมชนนั้น โดยแบ่งกับเพื่อนเด็กอีกคน

ปีนี้ภูผาตัวสูงขึ้นมาก ออกเริ่มผาย ไหล่ผึ่ง เริ่มมีไรหนวดขึ้นบางๆ คำความคมคายยิ่งชัดเจน ส่วนเวหาก็ก็น่าคบเหมือนตอนเด็กแล้ว ความสูงของสองพี่น้องไล่เลี่ยกัน ขนาดตัวก็เท่าๆ กัน ทำให้เวหาตัดสินใจคุยกับพ่อเรื่องแยกห้องนอน เขาบอกว่าพวกเขาโตขึ้น ข้าวของมากขึ้น แต่ห้องยังเล็กเหมือน

เดิม

“อีกอย่าง เวลาผมจะอ่านหนังสือ แต่น้องจะนอน ผมก็ไม่สบายใจ... ทำห้องเพิ่มเถอะนะครับพ่อ”

พ่อมองไปรอบๆ บ้าน “แต่บ้านเราไม่มีที่จะต่อเติมแล้วลูก อดทนต่อไปอีกหน่อยนะ...เออจี้ พ่อสัญญา อีกสักปีสองปี พ่อจะทำบ้านหลังใหม่ แล้วพ่อจะทำห้องเวหาให้ใหญ่ๆ ไปเลย ตอนนี้อย่าพ่อกับแม่เก็บเงินก่อนนะ”

เวหาทำหน้ามึนด้วยความผิดหวัง “ผมต้องทนอีกเป็นปีๆ เลยหรือเนี่ย เอ้อ...”

“เอาน่าลูก ปีสองปีก็แป๊บๆ แหละ...ไปลูก ไปอ่านหนังสือได้แล้ว”

ก่อนเดินจากไป เวหาชำเลื่องมองน้องชายด้วยความไม่พอใจ ราวกับการที่ห้องเล็กและแคบเป็นความผิดของอีกฝ่าย

ภูผาได้แต่ถอนหายใจยาวๆ แล้วรีบไปช่วยแม่ขายของต่อ

วันนั้นเป็นวันหลังสอบปลายภาควันสุดท้ายหนึ่งวัน สมคิดเดินโซซัดโซเซเข้ามาที่หน้าร้าน ร่างอาบไปด้วยเลือด!

“ไอ้คิด!” เด็กหนุ่มที่กำลังช่วยขายของอยู่หน้าร้านร้องเรียกชื่อเพื่อนรัก ผนวออกไปประคองคนที่ทำท่าจะล้มมีลมแล่นนั้นเอาไว้ท่ามกลางความตกใจของทุกคนในบริเวณนั้น “เป็นอะไรวะ แล้วนี่ใครทำอะไรนาย”

“อย่าเพิ่งถามเลยภูผา พาเพื่อนไปหาหมอก่อนดีกว่า มีคลินิกเปิดใหม่ปากซอยนะ” นางสาวริบวิ่งออกจากร้านมาดูด้วยอีกคน แม่นางจะไม่ค่อยชอบเพื่อนคนนี้ของหลานนัก แต่ก็ทนเห็นคนบาดเจ็บไม่ได้ ยื่นเงินให้หลานชายพร้อมกับพยักหน้าให้เขา

“เออๆ รีบพาไปเลย เดี่ยวมาตายในบ้านข้าให้เป็นสนียดัจฉโร” เดือนซึ่งอยู่ในบ้านเดินออกมาโบกมือไล่ “ไปไป!”

“ฉันไปเข้าบ่อนไฮโลมา...” หลังจากทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว สมคิดก็เล่าให้ลูกพี่ของตนฟังอยู่ที่โต๊ะม้าหินอ่อนหน้าคลินิกนั่นเอง “เจอไอ้สามตัว

ที่วังไล่ฉันเมื่อปีที่แล้วนะ มันคุมอยู่บ่อนั้น”

“นี่นายยังไม่เลิกเล่นอีกหรือ ฉันบอกแล้วว่าการพนันมันไม่ดี มันไม่เคยทำให้ใครรวย” ภูผาเอาคำพูดของย่ามาสอนเพื่อนพาลงสายหน้าด้วยความระอา ยิ่งเป็นเด็กวิ่งซื้อของในบ่อนเขาก็ยิ่งเห็นหายนะอันน่าสมเพชของคนที่ถูกผีพนันเข้าสิง

สมคิดยิ้มแห้งๆ “มันอดไม่ได้นี่หว่า คนมันเคย พอเห็นก็คันไม้คันมือ แต่สัญญาว่าต่อไปนี้จะไม่เล่นอีกแล้ว”

เจ้าตัวยกมือทำท่าสาบาน แต่ภูผาไม่เชื่อใจเสียแล้ว เขาสายหน้าพาลงลุกขึ้น “กลับบ้านเถอะ”

ทันใดนั้นเอง ทั้งคู่ก็ได้ยินเสียงเด็กสาวคนหนึ่งดังขึ้นใกล้ๆ เสียงนั้นทั้งใสทั้งไพเราะจนพวกเขาต้องหันไปมอง ตามสัญชาตญาณของวัยหนุ่มที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม

“พี่แทน รอรุ่งด้วย”

เจ้าของเสียงวัยไล่เลี่ยกับพวกเขา ร่าเริงผอมๆ แขนขายาวๆ นั้นอยู่ในชุดแต่งกายทันสมัย ใบหน้าของเธอเป็นรูปไข่ ตากลมโตมีชีวิตชีวา รับกันดีกับจมูกเล็กๆ และริมฝีปากรูปกระຈັບ ผิวของเธอขาวราวไข่มุก เธอตัดผมหน้าม้าแล้วมัดด้านหลังเป็นพวงเหมือนหางม้า

เพียงได้สบตาเธอ ภูผาก็รู้สึกเหมือนมีแสงแดดอุ่นๆ สาดลงบนตัวเขา และสะท้อนไปทั้งใจ เขาไม่รู้ว่าอาการใจเต้นแรงที่เป็นอยู่นี้คืออะไร รู้แต่มันไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อนเลย

“ไปเถลไถลที่ไหนมาอีกแล้ว ยายน้องคนนี่ แล้วนั่นได้อะไรมา” คนที่ถูกเรียกว่าพี่แทนคือเด็กหนุ่มวัยประมาณสิบเก้า หน้าสวยเหมือนผู้หญิง ร่าเริงผอมสูงสะอิดสะเอ้ง เวลาพูดลากเสียงยาวกว่าปกตินิดหน่อย ทั้งสองคนมีเค้าหน้าละม้ายคล้ายกันมาก

เด็กสาวยกสิ่งนั้นขึ้นโชว์ แล้วหันหน้าอธิบายกับพี่ “เมื่อบัวสดๆ เห็นแม่ค้าหาบขาย เลยอุดหนุนสักหน่อย สงสารแะ ไม่รู้ต้องเดินกี่กิโลกว่าจะ

ขายออกแต่ละอย่าง”

“สมเป็นลูกของแม่จริงๆ เราที่นี่ เรียนจบไม่ต้องหางานทำแล้วมั่ง รับตำแหน่งนายกสมาคมแทนคุณแม่ไปเลย”

“อ๊วย! ไม่เอาหรอก รุ่งไม่อยากเป็นหน้ากากสิงโตเหมือนคุณแม่”

แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะคิกคักพลางเดินต่อ จนใกล้ถึงจุดที่ผูกพันกับสมคิด ยืนอยู่ทุกที

ตอนนี้ฝ่ายนั้นมองเห็นพวกเขาแล้ว เด็กหนุ่มชำเลืองมองมาแวบหนึ่ง แล้วเบนสายตาลับอย่างไม่ใส่ใจ ขณะที่เด็กสาวมองมาด้วยแววตาอ่อนโยนใสซื่อ แล้วทั้งสองก็เดินเข้าไปในคลินิก ภูผาได้ยินเสียงทักทายคุณหมอเจ้าของคลินิกด้วยความสนิทสนม

“ป้านุสชา ป้านุส” เป็นเสียงของเด็กสาวผู้ถือเม็บบัสด

“เอ๊ะ! นี่ใครกันนะ อ้อ...หลานสาวสุดสวยของป้านุสนี่เอง...”

จากนั้นก็มียิ้มแย้มถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันให้ขรมไปหมด เนื่องจากยามนั้นยังไม่มีคนไข้คนอื่นอีก

“เฮ้ย ว่าง จะกลับบ้านไหมลูกพี่” สมคิดเห็นลูกพี่มีอาการเหมือนถูกสาปก็กระซุบกระซอกสะกิด

ภูผาสะดุ้งรู้สึกตัว ก่อนจะพากันเดินออกจากตรงนั้น แต่เพียงไม่กี่ก้าวทั้งคู่ก็ต้องสะดุ้งด้วยความตกใจ เมื่อเห็นว่าคู่อริของสมคิดสามคนยืนจังก้ารออยู่แล้ว!

“ตายท่า ตามมาได้ไงวะ” สมคิดสบถ ก่อนกระซิบถามเพื่อนรัก “เอาไงดี ลูกพี่”

ภูผากลืนน้ำลายยากเย็น มองซ้ายมองขวาแล้วใช้ความคิดเท่าที่สมองของเด็กอายุสิบห้าจะคิดได้ แต่เขาไม่พบทางอื่นใดที่จะดีไปกว่า...

“หนี!” เขาสั่งเพื่อน แล้วหันหลังกลับเพื่อไปอีกทาง แล้วพบว่าไร้ประโยชน์ เพราะพรรคพวกของอีกฝ่ายยืนรอกอยู่แล้วอีกสองคน กำลังมองพวกเขาด้วยแววตาคุ่มแค้นระคนเยาะ

“ต่อให้มีปีก พวกเราก็หนีไม่พ้นหรอกเว้ย ไอ้ลูกหมา” คนที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้าเอ่ยขึ้น พลางเดินรีเข้าหาทั้งคู่ด้วยท่าที่คุกคาม

ภูผากับสมคิดหันหลังชนกัน แล้วตั้งท่าเตรียมสู้

“เอาไอ้ลูกพี่” สมคิดถามเสียงสั้นๆ ไปหน้าซัดขาวราวกระดาด ตอนร่างกายปกติเขาก็สู้พวกมันไม่ได้อยู่แล้ว นี่มาบาดเจ็บอีก จะสู้อย่างไรไหว ลูกพี่ของเขาก็ตัวเล็กกว่าไอ้พวกนั้นตั้งเยอะ ศิลปะการป้องกันตัวก็มีแต่วิชามวยวัด ช้ำยังไม่มีอาวุธติดตัวสักชิ้น

“หนีไม่ได้ก็ต้องสู้ แต่เมื่อไรที่มีทางหนีต้องหนีทันทีนะเว้ย” ภูผากระซิบเสียงกระซิบ

สมคิดรับคำด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจเอาเสียเลย “เออวะ สู้ก็สู้”

“แกสอง จันสาม” ภูผาสั่งอีก

สั้นคำของเขา สองในห้าของฝ่ายนั้นก็เดินส่ายอาดๆ เข้ามาหา ซึ่งถ้าไม่เพราะพวกมันมีสปิริตไม่คิดเอาเปรียบ ก็คงจะเห็นว่าแค่สองคนก็จัดการคู่อริซึ่งเป็นเพียงไอ้เด็กอ่อนหัดได้

สมคิดที่บาดเจ็บถูกจัดการอย่างรวดเร็วด้วยการซ้ำลงตรงแผลเดิม ไม่นานร่างใหญ่ก็ล้มลงหมดสติ ภูผาจึงต้องเป็นมวยเดี่ยว ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ถอดใจง่ายๆ ยิ่งเห็นเพื่อนสลบก็ยิ่งฮึดสู้ ตอนนี้จึงกลายเป็นสองรุมหนึ่ง

เสียงคนต่อสู้กันดังเข้าไปถึงข้างในคลินิก ผู้ช่วยหมอเป็นคนวิ่งออกมาดูก่อน พอเห็นว่าอะไรเป็นอะไรก็วิ่งไปรายงานหมอ หมอจึงรีบเดินออกมา โดยมีเด็กหนุ่มเด็กสาวที่เพิ่งเข้าไปไม่นานวิ่งตามออกมาด้วย ครั้นเห็นภาพนั้นต่างก็เบิกตากว้าง เด็กหนุ่มหน้าสวยทำหน้าระอาและดูถูก ขณะที่สาวน้อยมองอย่างตื่นเต้น

“เฮ้ะ! นั่นมันเด็กที่ทำแผลกับเราเมื่อคืนนี่ลั่ม” หมออุทานพลางชี้ไปที่สมคิด

“ใช่ค่ะ แผลที่ทำเมื่อคืนก็เกิดจากการถูกต่อยถูกเตะ ไม่ทันไรก็มีเรื่องอีกแล้ว”

“กลับเข้าข้างในเถอะครับ ป้าหมอ...” เด็กหนุ่มหน้าสวยเอ่ยชวน “ก็แค่พวกจ๊กโก่ข้างถนนมีเรื่องกัน อย่าไปยุ่งเลย เดี่ยวต้องเป็นพยานที่โรงพัก ยุ่งยากแล้วก็เสียเวลาเปล่าๆ”

“แต่เราจะปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้ไม่ได้นะคะ ถ้ามีคนตายขึ้นมาจะว้ายังไง” แต่สาวน้อยร้องค้าน “ป้าหนูสเป็นหมอนะคะ หมอมีหน้าที่ช่วยชีวิตคนไม่ใช่เธอคะ”

เด็กหนุ่มทำหน้ามึน มองอีกฝ่ายขวางๆ

“แม่ทอรู้ถึงผู้สร้างความหวังให้มวลประชา...” เขาประชิดด้วยความหมั่นไส้ “ป้าหมอเป็นหมอนะ ไม่ใช่ผู้อำนวยการบ้านเมตตา ที่จะต้องตามช่วยเหลือพวกเหลือขอแบบนี้ ใครจะช่วยก็ช่วยเถอะ แทนไม่เอาด้วยหรอก” พุดจบ แทนหรือแทนคุณก็เดินเข้าข้างใน

หมอหันไปยิ้มให้สาวน้อย ผู้สร้างความหวังให้มวลประชา ด้วยความเอ็นดูและชื่นชมในน้ำจิตน้ำใจของเธอ ก่อนจะก้าวเข้าไปใกล้เด็กหนุ่มเหล่านั่น โดยมีเด็กสาวก้าวตามติดๆ

“หยุดนะ!”

หมอสั่งเสียงก้องกังวาน แต่ไร้ผลสิ้นเชิง เพราะภูผากำลังเลือดเข้าตา...เลือดเข้าตาที่หมายถึงเลือดไหลจากคิ้วลงมากบตาจริงๆ และบ้าเลือดจนถอยไม่ได้แล้ว!

“พวกเธอมีเรื่องต่อยุติกันแบบนี้ พ่อแม่รู้เข้าจะว้ายังไง” ป้าหมอตะโกนกล่อมต่อ “พอที สงสารพ่อแม่เธอบ้าง”

“ป้าอย่ายุ่ง นี่เป็นเรื่องของลูกผู้ชายที่จะตกลงกัน” ตัวหัวหน้าของคู่อริซึ่งยืนกอดตอชมองการต่อสู้อยู่หันมาตอบ เขาเป็นชายหนุ่มวัยประมาณยี่สิบตอนกลาง ร่างลั่นหัด ดวงตาเป็นประกายกล้า ไผ่ผมยาวประป่า ทำทางเป็นนักเลงเต็มขั้น

“ลูกผู้ชายที่แท้จริงเขาต้องมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และเป็นสุภาพบุรุษ พอที่จะไม่รังแกคนไม่มีทางสู้”

“คำพูดสวยหรูที่ป้างดออกมาจากหนังสือมันใช้ไม่ได้กับชีวิตจริงหรอก ถ้าเราไม่สู้ เราแพ้... ป้าดูไอ้เด็กนั่นสิ ถ้ามันไม่สู้ มันก็จะล้มพับเหมือน ไอ้อ้วนเพื่อนมัน” ตอนที่ยังมองไปยัง ‘ไอ้เด็กนั่น’ ดวงตาของเขาฉายแววที่แข็งและชื่นชมงำไว้มิติด “หมดมวยไม่ได้เรื่อง แต่ใจมันโคตรสู้ แบบนี้ถึงเป็น คัทรูก็ชื่นชม”

“ไม่มีคนดีที่โหดเขาชื่นชมเรื่องแบบนี้หรอกนะ เธอสั่งลูกน้องของเธอ ให้หยุดเสียทีพ่อหนุ่ม ไม่อย่างนั้นฉันจะเรียกตำรวจ” หมอทั้งขอร้องทั้งขู่

“ป้านั่นแหละอย่ามาเสียเวลากับพวกผมเลย ป้าเป็นหมอใช้ไหม รักษาไอ้เด็กนั่นก็แล้วกัน”

ทันใดนั้นเอง เสียงนกหวีดตำรวจก็ดังขึ้น ก่อนที่รถมอเตอร์ไซด์ของ ตำรวจสองนายจะแล่นตรงมา

ทั้งหมดนั้นเป็นฝีมือของเด็กสาวที่ชื่อทอรุ่ง เธอเห็นว่าป้าของเธอห้าม พวกเขาไม่ได้ จึงวิ่งเข้าไปใช้โทรศัพท์ในคลินิกโทร. แจ้งความ พร้อมกับ อ้างชื่อใครบางคนลงไปด้วย ตำรวจจึงติดต่อประสานงานกับตำรวจจราจรที่ ทำงานอยู่ที่ถนนหลักให้เข้ามาดูอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! พ่อมึงมา สลายตัวเว้ย!” หัวหน้าตะโกนลั่น แล้ววิ่งเข้าตรอก ไปอย่างรวดเร็ว

บรรดาลูกน้องต่างก็วิ่งหนีเอาตัวรอดกันไปคนละทิศละทาง เหลือเพียงญาติที่ยืนงงแบบจะล้มล้มล้มเหลืออยู่ พ่อหันมาเห็นตำรวจ เด็กหนุ่มก็ ตั้งท่าจะหนีบ้าง เขาจะต้องไม่ไปสถานีตำรวจ จะให้พ่อรู้เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ ไม่ได้!

แต่เข้าไปเสียแล้ว ตำรวจนายหนึ่งวิ่งมาถึงตัวเขาเสียก่อน...

เช้าวันต่อมา คักดีลีธีร์เดินกำมือแน่นเข้าบ้าน ใบหน้าของเขาแดงจน เขียว มือไม้กำแน่นจนเกร็ง กรามบดเข้าหากันจนเห็นเป็นสัน ร่างลั่นทึ่ม ด้วยความโกรธที่พร้อมจะปะทุออกมาตลอดเวลา ที่ตามหลังมาคือเดือนซึ่ง

ประกอบภพในสภาพใบหน้าบวมซ้ำ บางจุดเป็นสีม่วงเขียว บางจุดมีเลือด
แห้งกรัง ทำทางอิดโรยเหมือนไม่ได้นอนทั้งคืน เสื้อผ้าก็เป็นเสื้อผ้าชุดเก่า

เพื่อนบ้านต่างมองเด็กหนุ่มด้วยแววตาหลากหลายความรู้สึก บ้าง
สงสาร เห็นใจ แต่ก็มียุหลายคนที่ดูรังเกียจเหยียดหยามชัดเจน

“เวหา ปิดประตูบ้าน” เมื่อเข้ามาในบริเวณบ้านแล้ว คักดีลีทก็สั่ง
ลูกรักด้วยน้ำเสียงราบเรียบผิดจากท่าทาง

เวหาไม่รอช้า ทำตามคำสั่งของพ่อทันที ใช้เวลาไม่นานประตูบาน
เพื่ยมก็ปิดสนิท เพราะไม่ต้องยกของเข้าร้าน เนื่องจากพ่อสั่งไว้ตั้งแต่ก่อน
ออกจากบ้านไปจัดการเรื่องภพมาแล้วว่าไม่ต้องเปิดร้าน เพราะเดาออกว่า
เพื่อนบ้านต้องมาถามไถ่เรื่องที่ภพถูกขังไว้ที่โรงพัก แล้วก็จริง ขนาดร้าน
ไม่เปิด ก็มีคนแวะเวียนมาเคาะประตูบ้านไม่ได้ขาด เขา แม่ และย่าได้แต่
ทำตัวเสียประหว่งที่พ่อไปประกันตัวภพ

ความจริงพ่อรู้ข่าวเรื่องที่ภพถูกจับข้อหาวิวาทตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่
ไม่ไปประกันตัวทันที ไม่ว่าย่าจะอ่อนวอนและร้องไห้หนักเพียงใดก็ตาม

“ให้มันนอนในนั้นแหละ จะได้รู้สึกทรงชั่ง เผื่อมันจะสำนึกบ้างว่าการ
ทำตัวเป็นนักเลงอันธพาลนะมันทำให้ชีวิตเป็นยังไง ทำให้พ่อแม่และ
ครอบครัวต้องอับอายขายขี้หน้ามากแค่ไหน ใจจริงพ่ออยากจะทำมันไว้
ที่นั่นให้ตำรวจเขาอบรมเสียด้วยซ้ำ!”

“นั่งลงภพ”

เสียงของพ่อทำให้เวหาหลุดจากภวังค์ มองน้องชายอันธพาลของเขา
เห็นว่าอีกฝ่ายเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง ส่วนแม่นั่งอยู่อีกทาง สีหน้าเต็มไปด้วย
ความโกรธ มีแต่ย่าเท่านั้นที่มองน้องชายเขาอย่างสงสาร วุบนั้นเวหา
ไม่พอใจเอาเสียเลย เขารู้ว่าย่ารักภพมากกว่าเขา ทั้งที่มันเป็นตัวช่วย เกร
และเป็นคนเลว แต่ย่าก็อยู่กับมันเสมอ แต่กับเขาแล้ว ที่ย่ามีให้คือความรัก
ความชื่นชมที่แสนเห็นห่าง

“แกจะเอาอย่างไรต่อไป จะเรียนต่อหรือเปล่า” คักดีลีทถามลูกชายคน

เล็กเสียงเรียบ แต่แวตาทายังเคลื่อนไหวด้วยความโกรธก็ทำให้คนในบ้านรู้ว่านี่เป็นเพียงลมสงบก่อนพายุจะมาต่างหาก

“ผมจะเรียนต่อครับ” ภูผาเอ่ยเสียงหนักแน่น

ศักดิ์สิทธิ์ระบายลมหายใจแรงๆ ด้วยความหนักใจ “แล้วจะเรียนจบไฉนได้ยังไง ถ้ามันแต่เป็นอันธพาลอยู่แบบนี้”

“ผมไม่ได้เป็นอันธพาลนะครับพ่อ ผมแค่ปกป้องตัวเองเท่านั้น พวกมันเข้ามาหาเรื่องพวกผมก่อน” เด็กหนุ่มปฏิเสธ

“แต่ได้ข่าวว่านั่นเป็นคู่อริของสมคิดไม่ใช่หรือะ”

คนเป็นพ่อถามพาลงเดินเข้าใกล้ วางมือลงบนบ่าของลูกซึ่งอย่างที่เขาไม่เคยทำมาก่อน แต่แทนที่ภูผาจะสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นใจ เขากลับเสียวลันหลังวบอย่างบอกไม่ถูก

“ยังงี้ก็คงหนีไม่พ้น เดี่ยวพวกมันก็คงวกกลับมาเอาคืนอีก”

ภูผาเงิบไป คนเป็นพ่อจึงเอ่ยต่อ “ข้ามีทางเลือกให้เอ็งสองทาง ถ้าไม่ออกจากโรงเรียนก็ต้องเลิกคบกับไอ้เด็กเหลื๋อขอนั่นเด็ดขาด”

“แต่สมคิดเป็นเพื่อนที่ดีของผม” เด็กหนุ่มแย้ง

“อ้อ งั้นก็แสดงว่าจะยอมออกจากโรงเรียนเพราะมันใช่ไหม”

“ไม่ใช่ครับ ผมจะเรียนต่อ ผมสัญญาว่า...”

“ถ้าอย่างนั้นเอ็งก็เอาทางเลือกที่สามไป ออกไปจากบ้านข้า!” ศักดิ์สิทธิ์คำรามอย่างเหลืออด มือที่อยู่บนไหล่ขย้าออก

นางสายลูกพรวดและเดือนหวีตร้องอย่างลื้มตัว

“พี่สิทธิ์! อย่าทำลูก!”

ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว ความโกรธครอบครองใจและร่างของเขา ออกแรงบีบคอลูกมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“มึงออกไปจากบ้านกูเลย ไ้ภูผา ไปอยู่กับเพื่อนที่ดีของมึง ดุชิ มันจะหาเงินมาส่งเสียมึงเรียนได้ไหม แล้วไม่ต้องกลับมาให้กูเห็นหน้าอีก!”

พูดจบเขาก็ปล่อยมือแล้วผลักออก จนร่างเก้งก้างกระแทกผนังเสียง

ดั่งโครมแล้วรูดลงกองกับพื้น

“ภูผา!” นางสาวกิริตร้องเสียงหลง ผวจะไปหาหลาน แต่กลับถูก คักดีลีทึ่ตั้งข้อมือเอาไว้ แล้วสั่งลูกชายคนโต “เวหา เก็บเสื้อผ้าไอ้ภูผาแล้ว เอามาให้มัน”

“อย่างะเวหา นั่นน้องของลูกนะ... พี่ลืหรืออย่าทำแบบนั้นะ พี่ไล่ลูก ออกจากบ้านไม่ได้นะ” เดือนช่วยแม่สามีอีกแรง ยามนี้สัญญาชตาณความ เป็นแม่ทำให้เธอร่วมแรงร่วมใจกับนางสาย เธออาจไม่ใช่แม่ที่ดีนัก แต่ก็ทน เห็นลูกต้องระเห็จออกไปอยู่ข้างนอกไม่ได้

“เอาสิ ถ้าแก่ไล่ภูผาออกจากบ้าน ฉันจะไปกับหลานด้วย” นางสาว ยืนคำขาด

“แม่!” คักดีลีทึ่ตรงอย่างนึกไม่ถึง “เวหาก็หลานแม่นะ! แม่มีหลาน คนเดียวคือไอ้เด็กเลวนั่นหรือไง... ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น อยู่บ้านนี้ ช่วยเดือน ดูเลเวหาให้ดี หลานคนนี้อย่างหากที่แม่ต้องดูแลเอาใจใส่ เพราะเขาจะเซ็ด หน้าซุตตาให้แม่ได้”

“ฉันปล่อยให้หลานฉันไปตะลอนๆ เป็นคนไร้บ้านไม่ได้หรอก ปล่อย แม่ ลีทึ่”

“ผมไม่ให้ยาไป!” ได้ยินอย่างนั้นเวหาก็วิ่งมากอดแขนย่าเอาไว้แน่น แล้วหันไปอ้อนวอนพ่อ “พ่อ อย่าให้ยาทั้งผมไปนะครับ”

“นอกจากไอ้คนเลวตัวซวยแล้ว จะไม่มีใครในบ้านหลังนี้ไปไหนทั้ง นั้น! แล้วเราไม่ได้ยินที่พ่อสั่งเธอ ไปเก็บเสื้อผ้ามันสิ”

“ไม่ต้อง! ผมเก็บเอง” ภูผาฝืนกายลุกขึ้นยืน แล้วเดินเข้าไปในห้อง นอนที่ตนนอนกับพี่ชาย

นางสายพยายามดิ้นรนให้หลุดจากการเกาะกุมของลูกชาย แต่ไร้ผล อย่างสิ้นเชิง เห็นอย่างนั้นเดือนก็ผวาวังตามภูผาไป แต่คักดีลีทึ่เอื้อมมือ กระชากแขนเธอเอาไว้ได้ทันเช่นกัน

“อย่าทำแบบนั้นะพี่ลืทึ่ ปล่อยเดือน”

“เงียบ!” คักดีลีทรีตะคอกจนทั้งแม่และเมียสะดุ้งโหยง “ต่อไปนี้ห้ามใครเอ่ยชื่อภูผาในบ้านหลังนี้อีก!”

สิ้นคำพูดนั้น ภูผาก็เดินหิ้วกระเป๋าสี้อ้าออกมา เขามองหน้าอย่างขอลู่แกโทษครูหนึ่ง แล้วเปิดประตูก้าวออกไป

“ภูผา อย่าไป อย่าไม่ให้ไปนะ ภูผา!” นางสาวหวิตร้องแทบไม่เป็นภาษา คักดีลีทรีจับข้อมือแม่กับเมียแน่นกว่าเดิม นางสาวกับเดือนจึงได้แต่มองเด็กหนุ่มเดินออกจากบ้านโดยที่ทำอะไรไม่ได้

เวหายิ้มพอใจ...ต่อไปนี้ห้องนอนแคบๆ นั้นจะเป็นของเขาคนเดียว พ่อ แม่ ยา...ก็จะเป็นของเขาคนเดียว!

๕

“บ้านเราหลังเล็กนิดเดียว ตอนนี้อยู่ตั้งหกคนแล้วนะลิ”

แม่ของสมคิดพูดกับลูกชายตนเป็นภาษาอีสาน แต่ภูผาฟังออกและเข้าใจดี นอกจากพ่อแม่ สมคิด และสมฤทัยแล้ว บ้านชั้นเดียวยกสูงซึ่งสร้างด้วยวัสดุราคาถูกหลังนี้ยังมีพี่ๆ ของสมคิดอีกสองคน ซึ่งต้องช่วยพ่อแม่ทำงานเพื่อส่งเงินไปให้น้องสาวกับน้องชายวัยถัดจากสมฤทัยอีกสี่คนได้กินได้ใช้...แต่ที่เขาเลือกมาที่นี่เป็นที่แรกเพราะไม่รู้จะไปที่ไหน ญาติก็ไม่มีแม่แต่คนเดียว

“แม่ไม่ได้รังเกียจภูผานะ ภูผาก็เหมือนลูกแม่คนหนึ่ง แต่แม่จนปัญญาจริงๆ” นางสนใจพูด

“ผมเข้าใจครับแม่...” พูดจบเขาก็หมุนตัวผละจากมา พลังคิดหนักว่าจะไปอยู่ที่ไหนดี

สมฤทัยมองตามด้วยความเป็นห่วง ขณะที่สมคิดก้าวตามลูกพี่ไปทันที

“ฉันไปกับลูกพี่ด้วย ลูกพี่อยู่ที่ไหน ฉันก็อยู่ที่นั่น”

“เฮ้ย ไม่ได้!” ภูผาร้องด้วยความตกใจ “ฉันยังไม่รู้เลยว่าจะไปอยู่

ที่ไหน นายไปด้วยไม่ได้”

“ทำไม่ได้ ถ้าฉันปล่อยให้ลูกพี่ต้องไปคนเดียว ฉันก็หมาแล้วละวะ”

“แต่ถ้านายทิ้งพ่อแม่ ทิ้งน้อง นายก็ยิ่งกว่าหมานะไอ้คิด...” น้ำเสียง
ภูผาเด็ดขาด “กลับบ้านไป”

“พ่อคิดออกแล้ว...” พ่อของสมคิดที่เสียบมาตลอดครึ่งเรียกสองหนุ่ม
เอาไว้ ทั้งคู่หันมามองด้วยความแปลกใจ รวมทั้งนางสมจิตและสมฤทัยด้วย
“จะไปยกอะไร เดี่ยวพ่อต่อห้องข้างล่างให้ เอาแค่พอนอนได้ไปก่อนเหอะ”

สมคิดกับสมฤทัยยิ้มดีใจ ฟังพอใจ ยกเว้นภูผาเอง

“ขอบคุณมากครับพ่อ แต่ผมเกรงใจ พ่อจะต้องเสียเวลาทำงาน เสีย
รายได้ แล้วจะต้องเสียเงินซื้อของมาต่อห้องให้ผมอีก”

“ทำยังไงได้ละวะ พ่อไม่อยากให้อีคิดมันตะลอนๆ ไม่รู้จุดหมายตาม
เอ็งไปนี่หว่า พ่ออยากให้มันอยู่ที่นี่ ถึงมันจะชอบหนีไปเล่นพนันบ้าง แต่มัน
ก็ยังช่วยพ่อทำงาน”

ฟังเหตุผลของพ่อเพื่อนแล้ว ภูผาก็อึ้งกว่าเข้าใจ เขาจึงตัดสินใจทำ
ตามที่อีกฝ่ายต้องการ

“ฉันก็คิดอะไรออกเหมือนกัน!” สมฤทัยร้องขึ้นบ้างพลางติดนิ้วเปาะ
“ผากระดานที่จะทำห้องให้ภูผานะ ไม่ต้องไปซื้อให้เปลืองเงินหรอก ฉันเห็น
พระท่านกองไม้ไว้หลังโบสถ์สร้างใหม่เป็นกองพะเนินเลย ฉันคิดว่าท่านคง
ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากมันแน่ๆ”

“เออจริงด้วย คิดได้ยังงั้นน้องสาวเรา” สมคิดหันไปยกนิ้วให้
น้องสาวที่พยักหน้ารับทันที

“ใครจะโง่เหมือนพี่เล่า”

“อ้าวๆ ใจคอไม่คิดจะคุยกันดีๆ ให้มันเกินสิบคำเหวอะ สองตัวนี้”
นางสมใจเอ็ดลูกทั้งสอง ก่อนหันไปทางสามี “งั้นพี่ก็รีบไปขอพระสิ เกณฑ์
พวกเราไปช่วยขนไม้ด้วย กลับมาก็ทำเลย เย็นๆ ก็เสร็จ”

“ขอบคุณมากครับพ่อ แม่ บุญคุณครั้งนี้ผมจะไม่ลืมเลย” เด็กหนุ่ม

ยกมือไหว้พ่อแม่ของเพื่อนด้วยความซาบซึ้งใจ ดีใจนักที่คืนนี้และคืนต่อไปมีที่ซุกหัวนอนแล้ว เพียงเรื่องเดียวที่ยังกังวลหนักคือเขายังคิดไม่ออกว่าจะทำงานอะไรดีถึงจะมีรายได้ส่งตัวเองเรียนจนจบมัธยมปีที่หก

เป็นอันว่าคำนี้สัญญาได้ห้องนอนใหม่อยู่ใต้ถุนบ้านของสมคิด ขนาดของห้องเล็กกว่าห้องของเขากับเวหา ไฟฟ้าก็ไม่มี ไม่กระดานก็ปิดไม่สนิท มีช่องว่างโหว่อยู่หลายแผ่น แต่เท่านั้นก็ดีนักหนาแล้วสำหรับคนไร้บ้านอย่างเขา

เมื่อได้อยู่คนเดียวในห้องที่มีตสนิท ภูผาก็คิดถึงเรื่องราวของตน แล้วคิดถึงยาด้วยความรู้สึกผิดที่ทำให้ยาต้องร้องไห้อีกครั้งแล้ว...อาลัยอ้อมกอดที่เสนอบออุ่นนั้นนัก อ้อมกอดเดียวในชีวิตแสนอาภัพของเขา

“ถ้าไม่ตายเสียก่อน ผมจะกลับไปกราบเท้าย่านะครับ” เด็กหนุ่มบอกกับตัวเองก่อนล้มตัวลงนอน เตรียมแรงไว้สำหรับวันพรุ่งนี้

เช้าวันต่อมา ภูผารู้สึกตัวตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างดี เพราะเสียงเคลื่อนไหวนอกห้องซึ่งน่าจะมาจากครัว เขาได้ยินเสียงคนใช้ไม้ขีดไฟ ครู่ต่อมาก็ได้กลิ่นควัน แล้วมันก็ลอยเข้ามาในห้องของเขา เด็กหนุ่มตัดสินใจลุกขึ้นเพื่อช่วยแม่ของเพื่อนหยิบจับทำกับข้าว แต่เมื่อไปถึงเขาก็พบว่าคนทำคือสมฤทัยนั่นเอง

“อ้าว ภูผา ตื่นแล้วเหรอ” เด็กสาวหันมาเห็นเขาก็ส่งเสียงทักอย่างสดใส เธอเพิ่งวางหม้อสำหรับนึ่งข้าวเหนียวลงบนเตาเรียบร้อย “ควันไปรบกวนเธอใช่ไหม”

“คิดอยู่ว่าถ้าไม่ลุกออกมา คงกลายเป็นมนุษย์รมควัน” ภูผาตอบ

“แต่เธอยังไม่หายดีเลยนะ กลับไปนอนต่อก็ได้ เราเอาหม้อตั้งแล้ว ควันไม่ค่อยกระจายแล้วละ”

“ไม่เป็นไรหรอก เราติดดินเข้ากะเพราะต้องลุกมาช่วยแม่จัดร้าน นี่เธอต้องลุกมาทำกับข้าวเองแบบนี้ทุกวันหรือ”

“ใช่” เด็กสาวหยิบหม้อใบหนึ่ง ตักข้าวสาร รองน้ำใส่ จากนั้นจึง

ชาวข้าวอย่างคลองแคล้ว “คนอื่นๆ ทำงานหนักมาทั้งวันแล้ว พวกเขาต้องนอนเยอะๆ เก็บแรงไว้ทำงานไงละ”

จากนั้นสมฤทัยก็นำหวดมาวางลงบนหม้อที่อยู่บนเตา ตักข้าวใส่ในหวด แล้วเธอก็เทข้าวโรออก จึงเงยหน้ามาเอ่ย “เออ เธอกินข้าวเหนียวได้ไหม พวกเรากินข้าวเหนียวกันนะ เอาสิ เดี่ยวเราต้มข้าวต้มให้เธอต่างหากดีกว่า พอมีข้าวสวยติดกันถุงอยู่”

“อย่ายุ่งยากเลยต๋อยตึง เรากินได้...แล้วนี่จะให้เราช่วยอะไรไหม”

สมฤทัยก็อยู่ครู่หนึ่ง “ฉันเธอไปเก็บผักนึ่งกับผักชีที่แปลงผักให้เราน้อย”

แปลงผักที่สมฤทัยว่านั้นอยู่ด้านหนึ่งของบ้าน ซึ่งพี่ๆ ของเธอช่วยกันขุด เอาผักมาลงไว้หลายชนิด ทั้งผักนึ่ง ผักกาดขาว ผักกาดเขียว พริก หอม กระเทียม เพื่อประหยัดเงิน ถ้าผักโตจนกินไม่ทัน พวกเขาก็จะแบ่งไปให้แม่ครัวที่วัดทำถวายพระ ซึ่งเจ้าอาวาสท่านชอบใจนัก ท่านบอกว่าเมืองไทยเป็นแผ่นดินทองอันอุดม หว่านอะไรลงไปตรงไหนก็งอก และพื้นที่วัดก็มีเยอะ ใครใคร่อยากเพาะอะไรก็เพาะได้เลยตามใจ

สมฤทัยมองตามร่างสูงแก่ง้างนั้นด้วยแววตาหลงใหลเต็มเปี่ยม เธอตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกเห็นในห้องเรียน แล้วก็ไม่ได้ผิดหวังเลยที่รักคนอย่างเขาผู้มีความเป็นผู้นำสูง เก่ง และเป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อนคนอื่นในห้อง ถึงจะเสียบขีมิไพนิด ทำทางรำคาญพวกผู้หญิงอย่างเธอไปสักหน่อย แต่ก็ไม่ทำให้ความรู้สึกที่มีต่อเขาลดลง

เด็กสาวยิ้มแก้มแทบปริตอนที่พ่อบอกให้เขาอยู่ที่นี้ด้วยกัน เพราะจะได้มีโอกาสใกล้ชิดกับเขาทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน

นั่งล้อมวงกินข้าวบนแคร่กันเป็นครอบครัวใหญ่แล้ว พ่อ แม่ พี่ๆ รวมทั้งสมฤทัยก็ไปทำงาน สองหนุ่มที่ร่างกายยังบาดเจ็บและบอบช้ำถูกล้างให้นอนพักก่อน

พอทุกคนออกจากบ้านไม่นาน ยาของภูผาก็มาถึง

“ยา” ภูผาเฝ้าเข้ากอดหญิงชราแน่นด้วยความดีใจ

“ยานึกแล้วเชื่อว่าเ็งต้องอยู่ที่นี้” นางมองไปรอบๆ บ้าน สีหน้าไม่สบายใจนัก “ท่าทางจะอยู่กันหลายคน ไม่เบียดเสียดกันแย่หรือลูก”

“พ่อผมดีห้องให้ลูกพี่ข้างล่างคนเดียว” สมคิดเป็นคนตอบ

“ใช่ครับ ยาไม่ต้องห่วงผมนะครับ”

“ไม่ห่วงได้ยังไงล่ะลูกเอ๊ย...ภูผากลับบ้านกับยาเถอะนะ เมื่อวานพ่อเขากำลังโมโหมากก็เลยตัดสินใจแบบนั้น แต่วันนี้เข้าใจเย็นลงแล้ว เดี่ยวยาจะพูดให้”

“ผมไม่กลับหรือครับยา กลับไปที่เหมือนเดิม และอาจจะหนักกว่าเดิมด้วย”

“ยาอยากให้ภูผาอดทน ทำให้พ่อเขาเห็นว่าเ็งไม่ใช่ตัวช่วย พ่อเขาแค่คิดไปเอง”

ภูผาส่ายหน้าอย่างทูลี “ไม่มีอะไรเปลี่ยนความคิดพ่อได้หรือครับยา ยากลับไปเถอะนะครับ ไปช่วยพ่อกับแม่ดูแลเวหาดีกว่าครับ ถ้าไม่มียาคอยดึงคอยรั้ง เวหาได้กลายเป็นทวดาเน่ ส่วนผม...ผมดูแลตัวเองได้ครับ”

นางสายพยายามขอร้องอยู่นาน แต่ภูผาก็ยังใจแข็งจนนางต้องยอมกลับบ้านไป แต่ก็สัญญาว่าจะแวะมาหาเขาบ่อยๆ

เมื่อนางสายกลับไปแล้ว สมคิดก็ชวนภูผาให้ออกจากบ้านอีกๆ

“นอนอยู่เฉยๆ มันเบื่อ ไปหาอะไรสนุกๆ เล่นกันดีกว่า”

“ดูสภาพตัวเองก่อนแล้วค่อยชวนกัน” ภูผาส่ายหน้าอย่างระอา ก่อนเอนตัวลงนอนบนเสื่อเก่าๆ ที่พี่ของสมคิดวิ่งไปขอจากเจ้าอาวาสมาให้

“ไปบ้านตาบอใกล้ๆ แค่นี้เอง จะไปตุบปลากัดแกไหนล่ะ ปลากัดแกมีแต่สวยๆ นะเว้ย”

“นายจะไปก็ไปคนเดียว” พุดจบภูผาก็นอนตะแคงหันหลังให้เพื่อน เป็นการตัดบท

สมคิดทำหน้าที่อื่นๆ ครั้นจะให้เขาอื่นๆ นอนๆ เหมือนภูผา เขาก็ทำไม่ได้จริงๆ เด็กหนุ่มร่างใหญ่จึงลุกขึ้นเดินออกจากห้องไป นึกถึงบ่อนเล็กๆ ที่อยู่ห่างวัดออกไปประมาณสองร้อยเมตรมากกว่าบ้านตาปอเลี้ยงปลากัด แม้ไปถึงจะไม่ได้เล่น แต่อย่างน้อยได้นั่งดูก็พอแก้เบื่อได้

แต่เมื่อมาถึงหน้าวัด สมคิดก็ต้องสะดุ้งรับหลบเข้าพงหญ้าข้างทาง เมื่อเห็นคู่อริทั้งสามคนกำลังเดินสวนมาและเหลียวซ้ายแลขวาเหมือนมองหาอะไรบางอย่างไปด้วย ซึ่งเขาก็เดาได้ทันทีว่าจะไปไหนไม่ได้ นอกจากเข้ากับภูผา!

“ไอ้ท่าเอ๊ย! ภูโงมึงแค่นี้สืบบาท มึงตามล่ายังกะอุปถัมภ์โคตรพ่อโคตรแม่มึงนั่นแหละ” เขาสบถด้วยความโกรธ “ต้องให้กูตายไข้ไหม พวกมึงถึงจะยอมหยุด”

เด็กหนุ่มรีบนอนราบลงกับพื้นเมื่อเห็นว่าพวกนั้นกำลังเดินใกล้เข้ามา “อึก!” เขาร้องพลางทำหน้าที่เบี่ยงยอดหญ้าแทงเข้าบาดแผลหลายจุด สามคนนั้นชะงักงันแล้วเหลียวหาที่มาของเสียง สมคิดรีบหุบปากและกลืนความเจ็บเอาไว้ ครู่ต่อมาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าห่างออกไปทางหนึ่ง เด็กหนุ่มร่างใหญ่รีบลุกขึ้นแล้ววิ่งกลับบ้านแบบลืมเจิบเลยทีเดียว

“ลูกพี่!” เมื่อไปถึงเขาก็ร้องหาภูผาทันที พลังกรากเข้าไปหุบประตูห้องนอนดังๆ จากนั้นจึงเปิดเข้าไป “ฉิบหายแล้ว หนีเร็ว”

ภูผาดีดตัวลุกขึ้นนั่งทันทีด้วยความตกใจ “ทำไม พ่อฉันมาหรือ”

“น่ากลัวกว่าพ่อนายเป็นสิบเท่าอีก เร็ว! ไอ้พวกนั้นมันกำลังตามหาเราอยู่” พุดจบก็ประคองอีกฝ่ายให้ลุกขึ้นทั้งที่ตัวเองก็เจ็บไม่น้อย

“แล้วจะหนีไปไหน”

“ยังไม่รู้ แต่ไปให้พ้นจากตรงนี้ก่อนก็แล้วกัน”

แล้วสองเพื่อนรักก็ประคองกันออกจากห้อง สมคิดบอกว่าให้ไปลงเรือที่ท่าท้ายวัด เพราะพวกนั้นอยู่หน้าวัด

แต่ดูเหมือนโชคชะตาได้ขีดเส้นเอาไว้ให้แล้ว เพียงไม่กี่ก้าวจากบ้าน

ของสมคิด ทั้งคู่ก็ได้พบคู่อริทั้งสามอีกครั้ง

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา คู่อริทั้งสามก็เดินออกจากบ้านหลังนั้นไป ตามทางเดิมด้วยท่าที่เร่งรีบ ที่ใต้ถุนบ้าน บนแคร่ซึ่งเมื่อเช้าเป็นโต๊ะอาหาร ภูผานั่งห้อยเท้า ท่าที่ครุ่นคิด ส่วนสมคิดเดินไปเดินมาอย่างตื่นเต้น

“โอกาสดีๆ แบบนี้ไม่มีบ่อยนะลูกพี่” น้ำเสียงของสมคิดฟังดูตื่นเต้น ไม่ต่างกับท่าทาง “ถ้าไอ้พวกนั้นไม่โกหก คุ่มของลูกพี่มันก็ดังและใหญ่สุดในละแวกนี้แล้ว”

“ใหญ่คับฟ้าแค่นั้น แต่ทำอาชีพไม่สุจริต ฉันก็ไม่เอาด้วยหรอกเว้ย”

ที่พวกมันสามคนมาหาเขากับสมคิด ไม่ใช่เพื่อตามมาจัดการ แต่มาเพื่อหาบาทบาทให้ไปทำงานด้วย

‘กูพูดตรงๆ เลยละกัน กูชอบที่มึงเป็นนักสู้ดี ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เจ้านายกูต้องการคนแบบมึง คนที่เป็นหัวหน้าซึ่งตอนนั้นเขารู้แล้วว่าชื่อเซตบोक

‘เจ้านายพวกมึงเป็นใคร แล้วทำอะไรวะ’ สมคิดย้อนถามทันที ก่อนจะตาลุกเมื่อได้คำตอบ

‘เฮียเหวงคุมบ่อนทุกบ่อนในชุมชนของพวกมึงและชุมชนอื่นๆ ในละแวกนี้ คุ่มครองคนทุกคน คุ่มครองรถรับจ้างทุกคันบนถนนสายหลัก’

‘แล้วถ้าลูกพี่กูเข้าไป จะให้ทำหน้าที่อะไรวะ บอกไว้ก่อนนะ ลูกพี่กูไม่ใช่ธรรมดา เป็นคนมีการศึกษานะเว้ย จะให้ไปเป็นพวกกระโจกไล่ตีเด็กๆ เหมือน...’ สมคิดเว้นช่วงแล้วปรายตามองทั้งสาม เห็นสองในสามทำท่าจะเข้ามาขยี้คอเขาเพราะอ่านสายตาออกว่าคนที่เขาด่าจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากพวกมัน แต่เซตบิรห้าม

‘พวกมึงอย่าทำให้งานใหญ่เสียสืวะ’ จากนั้นก็หันไปทางสองหนุ่มตามเดิม ‘ตอนนี้อย่ากำลังจะทำมอเตอร์ไซค์รับจ้างในชุมชนนี้ กูต้องมาคุม แล้วจะให้ไอ้สันต์คุมบ่อนทั้งหมดแทนกู มึงก็ไปช่วยไอ้สันต์...’

‘ผมไม่ทำ’ ภูผาปฏิเสธทันทีด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด ‘ต่อให้ต้องอดตาย

ผมก็ไม่ทำงานพวกนี้เด็ดขาด'

'ลูกพี่!' สมคิดครางอย่างผิดหวัง กระซิบกระซาบ 'ด่วนตัดสินใจไปหรือเปล่าวะ'

'กว่ามึงคิดให้นานๆ กว่านี้หน้อยดีกว่า กูไม่รีบ' เชิดไม้โกรธ ยังกล่อมอย่างใจเย็น 'งานนี้จะให้ทั้งเงินทั้งอำนาจ ชนิดที่เด็กจบบอสามคนอื่นไม่มีทางได้' 'แต่ก็ต้องวิ่งหนีตำรวจตลอดเวลา' เขาย้อนเสียงขรัม

เชิดหัวเราะในลำคอ 'ถ้ามึงอยู่กับเฮีย เฮียเขาก็จะปกป้องมึง...มึงเห็นไหม เมื่อวานตำรวจรู้ว่าพวกกูอยู่ที่ไหน แต่ก็ทำอะไรพวกกูไม่ได้ เพราะบารมีเฮียเหง'

'เอาเป็นว่าผมไม่ทำก็แล้วกัน พวกพี่กลับไปเถอะ แล้วก็อย่ามายุ่งกันอีกเลย' ภูผาตัดบพ

'พรุ่งนี้กูจะมามาหามึงอีกทีก็แล้วกัน' เชิดทิ้งท้ายอย่างไม่วอมแพ้ก่อนเดินออกไป

"ลูกพี่ ได้ยินฉันหรือเปล่า" สมคิดโบกมืออยู่ตรงหน้าเมื่อเห็นอีกฝ่ายเงียบไป

"อย่าเสียเวลากล่อมฉันหน้อยเลย คิด ยังไงฉันก็ไม่ทำ" พุดจบภูผาก็ลุกขึ้นจากแคร่ เดินออกจากบ้านไป

"แล้วนั่นลูกพี่จะไปไหน" สมคิดร้องถามตามหลัง

ภูผาไม่ตอบ แต่ยังคงเดินไปข้างหน้า จุดหมายอยู่ที่ท่าน้ำหลังวัด

เด็กหนุ่มเสื้อขาวเรือเข้าข้างพงกที่ใกล้บ้านของตนมากที่สุด จากนั้นจึงสอดสายตามองเข้าไปในบ้าน ก่อนจะรีบหลบวบนอนราบลงกับกราบเรือเมื่อเห็นพ่อเดินออกมาทางหลังบ้านเพื่อหยิบบางอย่าง

รองจนแน่ใจว่าพ่อเดินไปทางหน้าร้านค้าแล้ว เด็กหนุ่มจึงค่อยๆ ผงกหัวขึ้นและพายเรือออกจากบริเวณนั้น แต่ไม่ได้ตรงกลับบ้านสมคิด เขาพาย

ตรงไปข้างหน้าเรื่อยๆ ตั้งใจจะไปบ้านของอาแปะที่เป็นเจ้าของร้านค้ารายใหญ่รายหนึ่ง ลูกค้าของเขาคือคนที่อาศัยอยู่บริเวณปากซอยจนถึงกลางชุมชน โดยมีร้านพ่อกับแม่เขารับช่วงไปถึงท้ายชุมชน ภูผาจะไปขอซื้อของแก่ เช่น หมากฝรั่ง น้ำอัดลม และของขบเคี้ยวอื่นๆ เพื่อนำมาเร่ขายในซอยหรือในบ่อน มีรายได้เล็กๆ น้อยๆ ก็ยังดีกว่าอยู่บ้านสมมติต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่ทำงานอะไรเลย เพราะจะเป็นการเอาเปรียบคนเหล่านั้นเกินไป ส่วนแบ่งข้าวและอาหารที่เขาได้รับ อาจหมายความว่าน้องๆ ของสมคิดกับสมฤทัยอาจกินไม่อิ่ม

‘หวังว่าอาแปะจะใจดี ให้เชื่อของก่อนนะ’ ภูผาอดหวังเอาไว้

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงตูดตุงมาจากทำนน้ำที่อยู่ใกล้จุดที่เขาพายเรืออยู่ ซึ่งเป็นท่าส่วนตัว ตอนแรกภูผาไม่สนใจนัก คิดว่าคงเป็นลูกหลานเจ้าของท่ามาเล่นน้ำ แต่ครู่ต่อมาก็ได้ยินเสียงหวีดร้องของหญิงสาวคนหนึ่ง

“ช่วยด้วย คนจมน้ำ!”

ภูผาหันไปมองตามเสียงก็เห็นศีรษะเล็กๆ กำลังพลุบๆ โผล่ๆ อยู่ในคลอง และบริเวณนั้นไม่มีผู้ใหญ่สักคน นอกจากคนที่กำลังหวีดร้องขอความช่วยเหลือซึ่งอยู่ในเรืออีกลำที่ห่างออกไปแต่เห็นเหตุการณ์นี้ตั้งแต่ต้น เด็กหนุ่มไม่รอช้ารีบจำพายให้เร็วขึ้นโดยไม่สนใจอาการเจ็บแผล และเมื่อเข้าไปใกล้เขาก็รีบโดดลงไปที่นั่น ไม่นานก็คว้าอีกฝ่ายพาขึ้นบนผิวน้ำได้ ซึ่งก็ไม่ง่ายดายนัก เพราะเมื่อรู้ว่ามีคนมาช่วย คนที่กำลังจะจมน้ำก็ถอดใจได้แล้วด้วยความรักตัวกลัวตายจนเขาแทบหายใจไม่ออก ทำท่าจะจมน้ำตามกันไปด้วย โชคดีที่มีไม้พายยื่นมาจากบนท่าเสียก่อน แล้วเสียงของผู้หญิงก็ดังตามมา

“เกาะไม้พายไว้ เร็ว!”

เด็กหนุ่มทำตามคำสั่งนั้นทันทีโดยอัตโนมัติ คนบนท่าออกแรงดึงไม้พายสุดชีวิต ในที่สุดภูผากับคนที่จมน้ำเมื่อครู่ก็มาถึงท่า คนบนท่ารีบเกาะมือออกจากลำคอให้ ภูผาโอเอ้เล็กๆ ก่อนจะดันร่างนั้นไปอย่างทุลักทุเล คน

บนทำรับช่วงปฐมพยาบาลต่อ ส่วนภูผาก็ปีนตามขึ้นไปแล้วนอนแผ่หลายอย่าง
หมดแรง

“เอ๊ะ! นี่เด็กที่มีเรื่องชกต่อยเมื่อวานนี่” เสียงทักบ่งบอกความจงน
ระคนแปลกใจดังขึ้น

ภูผาลืมตาทันที ก่อนจะรีบลุกขึ้นนั่งเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายคือผู้ช่วยหมอ
ที่คลินิกปากซอยนั่นเอง

“มาทำอะไรที่นี่”

“ไ้เวลาถามใหม่ล้ม” เสียงเอ็ดนั้นดังมาจากคนที่กำลังปฐมพยาบาล
คนจมน้ำ ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่โน่น หมอสาวใหญ่เจ้าของคลินิกนั่นเอง “ดูแลเขา
ให้ดีล้ะ”

ล้มรับคำ แล้วก็เริ่มต้นถามเขา “กลืนน้ำลงไปหรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

อีกฝ่ายพยักหน้าและสำรวจร่างกายเขา “ไม่มีแผลอะไรเลยละะ
นอกจากแผลที่เกิดจากการต่อยตีเมื่อวาน”

หมอสาวใหญ่ไม่ได้ตอบนอกจากตั้งหน้าตั้งตาปฐมพยาบาลต่อ ครู
ต่อมาคนจมน้ำก็ล้ล้ากน้ำออกมา คุณหมอถอนหายใจโล่งอก รีบเอาผ้าขนหนู
คลุมร่างนั้น ประคองให้ล้กนั่งแล้วกอดเอาไว้เพื่อปลอบขวัญ

ภูผาเองก็พลอยโล่งใจเช่นกัน จึงลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวว่ายน้กลับเรือ
ของตนซึ่งตอนนี้ลอยคว้างอยู่กลางลำคลอง

“เดี๋ยวลีพ้อหนุ่ม หมอยังไม่ได้อูการของเธอเลย” หมอสาวใหญ่
เรียกไว้

“ผมไม่ได้เป็นอะไรนี่ครับ” ภูผาหันมาตอบ

“ยังงี้ก็ต้องตรวจอย่างละเอียดนะ ที่สำคัญ เธอยังไม่ได้รับคำ
ขอขอบคุณจากหลานสาวของหมอเลย”

ไ้ยินคำนั้น ภูผาก็หันขวับไปมองหลานสาวของอีกฝ่ายซึ่งตอนนี้ล้ก
ขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว...เด็กสาวเจ้าของดวงตาสดใสมีชีวิตชีวาคนนั้นนั่นเอง